

THE WESTERN UKRAINIAN EVANGELICAL BAPTIST CONVENTION, INC. IN THE USA

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

2 (92) | 2007

Весна воскресіння

Як любо буває в весняную пору,
Коли все прокинеться з довгого сну,
Коли поривається серце угору
Й вітає сподівану довгу весну.

Як гарно навколо: усе оживає,
З'являється світові Божа краса;
І кожна пташина Христові співає,
І радістю дихає вранці роса.

У полі, в садочку, й травичку, і квіти
Роса щодня вранці покропить рясна,
І, вмига рососою, радіє зустріти
Стосяйнеє сонце весна.

Та краще за все, коли в серці людини,
Як промінь ввійде Воскресіння святе;
Тоді наступають найкращі години,
Тоді вже правдива весна зацвіте.

О. Сомко

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

Проповідь

Наша пасха — Христос 4

О.П. Р. Фомічев

Духовна стаття

Воскресни з мертвих 6

Ярослав Борсук

Роздуми

Пасха: правда й обман 8

Вісті зі світу

Біллі Грему поставили пам'ятник 9

Служіння

Духовні поводири 10

Біблійні дослідження

Чи благословляє Бог невіруючих? 12

Андрій Борсук

Сторінка для дітей

Денис і чужі вчинки 16

Олександр Юфік

Християнська сім'я

стор. 18

Правильний вибір

стор. 20

Сторінка для жінок

Вона зробила те, що могла 22

Віра Левчук

День Матері 23

Історичне минуле

Бог з тобою, бий 24

Ольга Вільчиця

Християнська проза

Полікарп 28

ВІСНИК ПРАВДИ

духовно-просвітницький інформаційний журнал

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. is in the USA

Головний редактор: Ігор ЗАВІРЮХА

Тел.: (253) 347-6600 | igorz7@hotmail.com

Відповідальний редактор: Олег БУБНЯК

Тел.: (916) 349-2732

e-mail: sourceoflifeus@yahoo.com

Літературний редактор:

Лариса ТРОЦЬ

Наталя КОРНАЗЕВИЧ

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: atburn@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВІЛЬЧИЦЯ

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,

CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жанн а Шевчук: тел.: (916) 532-4914

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ та країнах СНД:

Дятлик М.С.

Тел.: 8 (0362) 20-37-37

e-mail: dyatlik@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

5540 Date Ave., Sacramento, CA, 95842, USA

fax (916) 331-5822; tel (916) 835-3904

Журнал видається на добровільні пожертви та кошти передплатників.

Річна ціна з пересилкою становить лише \$20.

Бажаючи підписатися на журнал надсилайте свої пожертви на адресу редакції. Чеки виписуйте на ім'я "The Western Ukrainian EBC" з поміткою в мемо: for "Herald of Truth".

ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ ПОЖЕРТВАМИ:

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

При передруку посилання на "Вісник правди" обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються. Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету ____07. формат 84x106/16. Бумага Velart. Друк офсетний. Усл. печ. л. 8. Усл. кр.-отт 16. Уч.-изд. л. 2.8. Кількість 1500 прим. Віддруковано: ПП ДМ, с. Корнин, Тел.: (0362) 20-37-37

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Такими словами вітається майже весь християнський світ у дні, коли ми відзначаємо воскресіння нашого Господа Ісуса Христа. І ця радісна звістка, яка прозвучала більше двох тисяч років тому, нехай пронесеться сьогодні аж до краю землі і наповнить радістю кожне серце, котре очікує свого особистого Спасителя.

Такими словами і ми, працівники журналу, бажаємо привітати вас, любі читачі! І це не просто слова привітання, промовлені заради порядності й виховання. Це слова потіхи та надії, і мають вони таку саму силу, яку мали і в той час, коли жінки-мироносиці прийшли до гробу і почули їх від ангелів — “Чого ви шукаєте живого між мертвими? Нема Його тут, бо воскрес”!

Чи можемо ми, жителі двадцять першого століття, переоцінити жертву Ісуса, дивлячись на Його любов, на Його подвиг, на Його славне воскресіння?! Найкращим подарунком для Господа буде наше святе життя, наші думки, слова і вчинки. Спаситель світу достойний слави не тільки з наших уст, а й від наших діл. І сьогодні воскреслий Ісус простягає Свої пробиті руки до всіх людей доброї волі, свідкуючи тим, що Він страждав за всіх людей планети, і всім Своєю смертю і Своїм воскресінням дає примирення з Всемогутнім Богом.

Усі працівники журналу бажають вам щирих благословень під час читання цього номеру журналу.

Наша ціль — щоб всі матеріали, які ви прочитаєте тут, не залишали вас байдужими і спонукали до праці на ниві Господній. Ми бажаємо вам зміцнення у вірі та щирій любові до Господа і один до одного, і щоб Дух Святий завжди наповнював ваше серце. Служіть Господу, любіть Його і ніколи не будете посоромлені!

*Олег Бубняк, відповідальний редактор
“Вісника правди”*

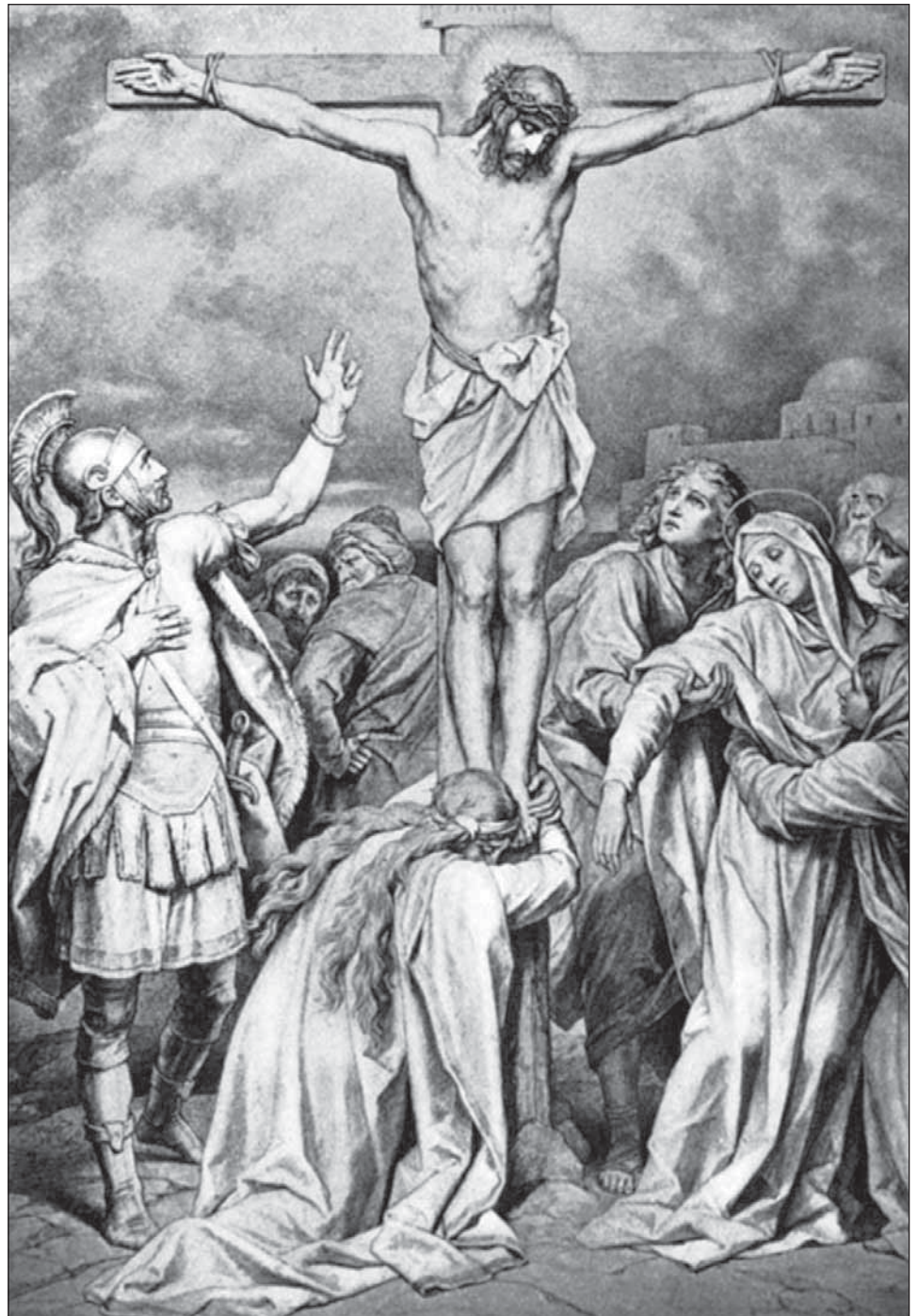

Щороку, в великодні дні, увесь світ ніби підбадьорюється і урочисто відзначає свято Пасхи. Але за кілька днів цей духовний підйом стихає, і люди знову повертаються до своєї суєтної, земної повсякденності. Що ж це за свято, що змушує людей стрепенутися, впорядкувати могили родичів, впорядкувати власне житло, переглянути свої відносини з Богом і людьми, які їх оточують?

Що ж таке Пасха, свято дії і повсякденного життя у Христі? І те, й інше! Є старозаповітний підхід до цього питання, на виконання волі Божої, є й новозаповітне сприйняття чи переживання цієї події на іншому рівні, у Христі. Давайте поміркуємо про причини Пасхи і її роль, розглянемо в хронологічному порядку та в порівнянні: що їх об'єднує й у чому їхня відмінність. Слово Пасха (по-єврейському "пейсах". — **прим. ред.**) означає проходження повз когось. Хто це має пройти повз, і мимо кого? Христос не проходив повз. Він стукав і стукає у двері сердець і запрошує: "Прийдіть до Мене, Я відкритий для спраглих!"

Щоб легше було розмірковувати, бажано

Наша пасха — Христос

згадати (прочитати) 12-й розділ книги Вихід. У свій час Яків із родиною (сімдесят душ) був посланий Богом до Єгипту, де нащадки його потрапили у рабство. При цьому Бог дав обітницю, що через 400 років виведе синів Ізраїлевих з Єгипту. Минуло 400 років, але Бог не поспішає виводити народ з рабства. Чому? Бог, звісно, пам'ятав Свою обіцянку і був готовий виконати. Однак цей факт мав відбутися не тільки за обітницею, але з прохання самого народу. Перед виходом ізраїльтян мали пізнати тяжкість рабства, тому Він створив їм такі умови, що вони завили від важкого життя і стали у молитвах просити Бога про визволення. І через 30 років Бог каже до Мойсея: “А тепер іди ж, і Я пошлю тебе до фараона [царя Єгипетського]; і виведи з Єгипту народ Мій, синів Ізраїлевих!” (Вих.3:10).

Я не збираюся коментувати всю книгу Вихід, описувати чудеса Мойсея — про це багато написано. Хочу хіба що перекинути міст: Мойсей, Пасха Старозавітна і Пасха — Христос, Новозавітна. І над усім цим Бог, люблячий світ! Бог — усе у всьому (1 Кор. 15:28).

Читачеві відомі події, пов'язані із виведенням ізраїльського народу, і чудеса, що зробили Мойсей і Аарон перед фараоном. Для міркування про Пасху наведу декілька віршів з книги Вихід. “...будете ви їсти його (агнця. — прим. автора) в поспіху. Пасха — це для Господа” (Вих. 12:11). Сьогодні ж, коли їмо Плоть Сина Людського (Ів. 6:53), не поспішаймо, нехай ця їжа розчиниться вірою. “І буде та кров вам знаком на тих домах, що там ви, і побачу ту кров, і обмину вас. І не буде між вами згубної поразки, коли Я вбиватиму в єгипетським краї. І стане той день для вас пам'яткою, і будете святкувати його, як свято для Господа у на всі

роди ваші! Як постанову вічну будете святкувати його.... Це постанова про Пасху: жоден чужинець не буде їсти її” (Вих. 12:13,14 і 43). Тепер же Агнец Божий запрошує всіх вкусити Його Плоть. Отже, Всемогутній Бог, через Свою любов до обраного народу і через Свою обітницю, виводить Свій народ з єгипетського рабства в

єгипетського рабства. З часів Мойсея минуло багато часу. Але Бог досі любить своє творіння. Любов з вибраного народу Він розширив на весь світ і прагне спасти його, але вже не від єгипетського рабства, а від рабства гріха. Мета та сама — спасіння, але ширше. Ініціатор той же Бог, лише учасники змінилися, і від земного підходу

сея — “ватажок ізраїльського народу”, Він — “істинно Спаситель світу, Христос” (Ів. 4:42).

Отже, яку Пасху треба відзначати тепер і у які дні? Я не порадию. Зверніться за порадою до Бога, до Духа Святого. Згадайте зустріч на горі Переображення (Лк. 9:28-35). Там був Мойсей, Христос та інші. І кому Бог віддав пе-

Пасха — це Христос. Це не дата в календарі, це не здобна паска, присипана кольоровим пшоном. Христос — це Син Божий, а в Ньому тілесно живе вся повнота Божества (Кол. 2:9).

обітовану землю достатку. І тому Він посилає Мойсея до Єгипту, забезпечивши його великими повноваженнями і силою. Однак пам'ятатимемо, що Мойсей не був Спасителем, він був ватажком ізраїльського народу. З Єгипту вийшло близько трьох мільйонів душ, а ввійшло їх у обітовану землю тільки двоє: Халев і Навин. У ніч перед виходом з Єгипту кожна родина мала заколотися агнцем, це налічувалося близько третини мільйона ягнят. М'ясо треба було спекти на вогні і з'їсти в поспіху, це Пасха Господня. Кров ягнят використовувалася цієї ночі як знак на домах для спасіння ізраїльтян від губителя. Ця кров залишилася в Єгипті й не врятувала ізраїльтян у пустелі. Далі у Книзі Вихід 12:14 і 43 Бог дав постанову про Пасху: День Пасхи відзначаєте як свято спогадів виходу з єгипетського рабства. На свята їжте ягнят (чужинець не буде їсти) — це постанова вічна.

На цьому власне можна було б закінчити пояснення Старозавітної Пасхи. Однак у Н.З. Павло заявляє: “...наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений” (1 Кор. 5:7). Це не жарт, а слова, які потрібно пояснювати! При Мойсеї народ Божий був визволений з

до розв'язання проблеми, відбувається переміщення на духовно-Божественний рівень. “Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне” (Ів. 3:16). Бог не посилає смертну, грішну людину, із турботою про націю, а віддає Сина Свого, щоб світ спасений був через Нього. Бога вже не влаштовували великі стада земних ягнят для звершення Пасхи, вони не могли взяти на себе гріх світу. Бог не просто послав Сина Свого, а підготував Йому тіло: “Слово сталося тілом”. Тому Іван, побачивши Ісуса, сказав: “Оце Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере” (Ів. 1:29).

Тіло цього Агнца, як пожива, що не зменшується, і кров Його, як пиття, що не скінчається! “Бо тіло Мое — то правдиво пожива, Моя ж кров — то правдиво пиття. Хто тіло Мое споживає та кров Мою п'є, той має вічне життя, — і того воскресну Я останнього дня” (Ів. 6:55, 54). Поживу і пиття, що не закінчується можуть споживати не тільки ізраїльтяни, але й чужинці, і не один раз на рік, а щодня! Дивовижна Кров Христа, вона не тільки втамовує спрагу, а й омиває нас від гріхів наших. Статус Ісуса не такий, як в Мой-

ревагу? Коли Павло сказав: “Наша Пасха — Христос, за нас у жертву принесений”, — він не скасував Юдейську Пасху як згадку, він підняв значення Пасхи, і це значення — вічне життя в Христі. Пасха — це Христос. Це не дата в календарі, це не здобна паска, присипана кольоровим пшоном. Христос — це Син Божий, а в Ньому тілесно живе вся повнота Божества (Кол. 2:9). Христос — це Дух, що живе в мені, “а коли хто не має Христового Духа, той не Його” (Рим. 8:9). Можна звоні відзначати свято пам'яті, відповідно до дати, але внутрішньо ми постійно повинні відчувати значення Пасхи у Христі! Тому, якщо, прокинувшись вранці у будь-який день року, ви скажете собі: “Христос воскрес!”, — і самі собі відповісте: “Воістину воскрес!”, — чи це не святковий день, що розпочався спілкуванням з Христом, адже Він є воскресіння і життя.

Учитача, може бути своє поняття про Пасху, проте якщо стаття надихнула на роздуми і спілкування з Богом, це добре, це вже свято. “Радійте та веселіться, — нагорода бо ваша велика на небесах!” (Мт. 5:12). Життя у Христі — не одноденне свято. Наша Пасха — Христос! Амінь.

Христос Воскрес! Це найрадісніша новина, яка оживила душі учнів Ісуса, налякала книжників і фарисеїв, привела в паніку римських воїнів. Ця новина сколихнула цілий світ і дала новий напрямок в історії людства. В житті кожної людини царює смерть? і не тільки фізична, але й моральна і духовна. Людину не потрібно вчити грішити, робити зло, вона вміє це робити, причому робить це так просто, як п'є воду. Чому на яблуні ростуть яблука? А це тому, що вона яблуня і може родити тільки яблука, а не виноград чи банани. Чому люди ведуть себе так, як колись вели себе Адам і Єва? Тому, що у людей є їхня природа, яку вони успадкували. Ось чому нас постійно атакують недобрі думки, спокуси, у нас неправильні відносини з людьми. Нам не потрібно планувати зло, бо воно живе в нас, у нашому тілі. Ми всі однакові. В нас постійно появляється заздрість, недоброзичливість, не вистачає терпіння, ми критикуємо і навіть осуджуємо інших, виникають різні пожадливі, інколи приходить злоба. Це частина нашої природи, яку ми успадкували від Адама і Єви. Бог пропонує нам вихід з цього недоброго стану. Для цього потрібно, щоб місце старого Адама зайняв Ісус. Коли Христос вселяється в наше серце, тоді проходить зміна в нашому житті, ми стаємо зовсім іншою, новою, духовною людиною. Ось чому в Слові Божому є такий чудовий заклик: "Сплячий, вставай і воскресни з мертвих, — і Христос тебе освітлить" (Еф. 5:14). Хто цей сплячий, що має він встати? Це такі люди, які не дбають про свій духовний стан, байдужі, котрі не бачать загрози для життя. Вони заснули, як колись заснув пророк Йона. Море бушувало, йому загрожувало нещастя, але Йона спокійно спав. Сплячу людину не мучить страх, вона не переживає за своє життя, за своє майбутнє. Та людина, яка не бореться зі спокусами, гріхом і злом, — духовно спить. Хто більше думає і турбується про земне, ніж про духовне, про тимчасове, ніж про вічне, той духовно спить. Хто читає Слово Боже, а воно його не докоряє і не очищає, той духовно спить. Ісус розповів притчу про мудрих і нерозумних дів, які вийшли зустрічати молодого. "А коли забарився молодий, то всі задрімали й поспули..." (Мт. 25:5). Це застереження для нас, віруючих, щоб ми не спали, а пильнували і були готові зустрічати Ісуса Христа (Мт. 24:42 і 44). Духовний сон може перейти в смертельний сон. А смерть

Воскресни

"А ангол озвався і промовив жінкам: "Не лякайтеся, бо я знаю, що Ісуса розп'ятого це ви шукаєте. Нема Його тут, — бо воскрес, як сказав. Підійдіть, — подивіться на місце, де знаходився Він. Ідіть же хутко і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих, і ото випереджує вас в Галілеї, — там Його ви побачите. Ось, вам я звістив!" (Мт. 28:5-7)

означає процес загнивання. Якщо хтось в такому стані, що ніщо духовне та святе на нього вже не діє, і він не бажає, щоб на нього це впливало, то така людина є духовно мертвою. Є написано так: "До Ангола церкви в Сардах напиши: "Оце каже Той, Хто має сім Божих Духів і сім зір: Я знаю діла твої, що маєш ім'я Мое, ніби живий, а ти мертвий. Будь чуйний та решту зміцняй, що мають померти" (Об. 3:1-2). Ось такий стан віруючих був в місті Сарди. А скільки сьогодні тих душ, які духовно заснули, а можливо, вже духовно мертві. Тому ще сьогодні звучить цей заклик Божий: "Встань, сплячий, і воскресни з мертвих..." Ціль Божого заклику про-

будити людину. Заклик Божий має силу не тільки прокинути сплячого, але і воскресити духовно мертвого. Лазар чотири дні лежав у гробі. І був неприємний запах. Ісус йому сказав: "Лазар, — вийди сюди!" (Ів. 11:43). І вийшов померлий... Слово Боже має силу воскрешати духовно і тілесно мертвих. Святе Письмо дає надію і для безнадійних. Бог пробуджує людину, а вона повинна використати цю можливість і прийти до Господа. Які наслідки пробудження? "Христос тебе освітлить!" (Еф. 5:14). Тільки пробуджена людина може побачити себе, свій духовний стан, свої недоліки, свої падіння. Пробуджена людина бачить не тільки свій стан, але бачить

З мертвих

і Господа Ісуса Христа, Його страждання і смерть на Голгофському хресті за наші гріхи, вона пережила силу воскресіння в своєму житті. Воскреснути — це значить почати нове життя під керівництвом Духа Святого. Христос так пояснив: “Поправді, поправді кажу вам: Наступає година і тепер уже є, коли голос Божого Сина почують померлі, а ті, що почують, оживуть” (Ів. 5:25). Що дає нам смерть і воскресіння Ісуса Христа? Апостол Павло так пояснив: Христос був виданий за наші гріхи, і воскрес для оправдання нашого (Рим. 4:25). Це є пояснення. “Заплата за гріх — смерть, а дар ласки Божої — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім” (Рим. 6:23). Для того, щоб визволити нас з рабства гріха, Ісус був розп’ятий на Голгофському хресті, для того, щоб очистити нас від наших беззаконь, Христос пролив святу кров, і Він воскрес для оправдання нашого. Оправдання вище від прощення. Оправдати — це признати невинним. Пророк Ісаї так написав: “Він був ранений за наші гріхи і мучений за наші беззаконня, кара світу була на Ньому, Його ранами ми уздоровились. На подвиг душі Своєї Він буде дивитись з задоволенням. Через пізнання Його, Він Праведник ... оправдає багатьох” (Іс. 53:5 і 11). Апостол Павло має ціль: “Пізнати Христа і силу воскресіння Його...”, щоб досягнути воскресіння із мертвих” (Фил. 3:10-11). Що значить пізнати Христа? Це увірувати, що Ісус — то Син Божий і прийняти Його, як особистого Спасителя. А що означає, щоб пізнати силу воскресіння Його? Це значить пережити сповнення Духом Святим, народитися від Бога, воскреснути для нового, духовного життя. Коли вірою ми прийняли Ісуса Христа в своє серце, то сила Його воскресіння буде проявлятися в нашому житті, в наших словах, ділах, вчинках, в нашому служінні. Ціль, яку мав апостол Павло, була така, щоб удостоїти воскресіння з мертвих, щоб удостоїти бути в числі тих, які воскреснуть в день приходу Ісуса Христа за Своєю Церквою. Що робить тепер воскреслий Ісус?

Слово Боже відкриває:

- 1. Він заступається за нас перед Отцем Небесним.** Написано так: “Коли хто згрішив, то маємо Заступника перед Отцем — Ісуса Христа, праведного. Він убогання за наші гріхи. І не тільки за наші, але й за гріхи всього світу” (1Ів. 2:1-2).
- 2. Сповняє Духом Святим. Іван Христитель так свідчив про Ісуса Христа: “Він буде хрестити вас Святим Духом і огнем” (Мт. 3:11).**
- 3. Ісус уздоровляє і тіло, і душу.** Іменем Ісуса ап. Петро і Іван уздоровили хромого, який сидів біля воріт храму. Почувши про це чудо, збіглося багато людей. Апостол Петро пояснив їм, що це чудо зміцнення не вони зробили, а воскреслий Ісус.
- 4. Господь тепер стукає в кожне серце, бажаючи спасати грішних.** Написано так: “Ось стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду...” (Об. 3:20). Дорога душе, сьогодні Господь стукає і в твоє серце, Він бажає спасти тебе, очистити і дати тобі вічне життя.
- 5. Слово Боже відкриває, що час приходу Христа за Своєю Церквою наближається.** Написано так: “Ще мало, дуже мало, і Той, що має прийти, прийде і баритись не буде” (Євр. 10:37). Буде два воскресіння. Ісус так пояснив: “Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, що в гробах, — Його голос почують і повиходять оті, що чинили добро, на воскресіння життя, а котрі зло чинили, на воскресіння суду” (Ів. 5:28-29). Який вид будуть мати тіла людей після воскресіння? Тіла праведних, спасених людей будуть досконалыми. Через гріхопадіння людське тіло зазнало багато змін через нещастя, хвороби, різні біди. Тілесні недоліки передаються з роду в рід, і ми

успадкували фізичні, моральні і душевні пороки. Але, коли Бог воскресить спасених, то Він преобразить їхні тіла так, що у них не буде ніяких недоліків і страждань, ні горя і сліз, ні хвороби і смерті. Це буде безсмертне духовне тіло (1Кор. 15:42-46). Віруючі будуть подібні до Ісуса Христа (1Ів. 3:2). Будуть радіти і славити Господа. Для багатьох людей воскресіння із мертвих не буде радісним, а буде жахливим пробудженням. Це для тих, хто не примирився з Богом. Це буде воскресіння на осуд. Що відчуватимуть ці люди? У них буде великий страх і тремтіння. У них не буде ніякої надії, навіть щоб померти. Їх чекають вічні муки, постійні докори совісті, постійні шкодування, що не прийняв Господне спасіння. Дорога душе, подумай про свою майбутність, де будеш проводити вічність? Яке тіло отримаєш при воскресінні? Ісус Христос пропонує тобі спасіння і вічне життя. Тому прийди до Ісуса, схились на коліна і покайся. Скажи Йому: “Господи, прости мої гріхи, ввійди в моє серце, допоможи почати нове життя”. І ти переживеш чудо в своєму житті, Бог змінить твоє життя, ти станеш новою людиною, — дитям Божим. Христос сказав: “Я є воскресіння і життя; віруючий в Мене, якщо і помре, буде жити” (Ів. 11:25). Тільки той, хто прийме Ісуса Христа в своє серце, той ввійде в Царство Боже (1Ів. 5:12-13). Є чудова пісня:

*Прийди ти до Ісуса,
Мій друже дорогий,
Тебе стоим до краю
Великий гріх тяжкий.
Прийди і не лякайся,
Христос усіх прийма.
Скажи, що в тебе в серці
Печаль й гріха зима.
Відайся ти Ісусу
І слухай лиш Його,
Полетіть пісня щастя
Із серденька твого.*

Дорога душе, для тебе настав час рішення. Через цю статтю Господь стукає в твоє серце. Він бажає спасти тебе і дати тобі вічне життя. В Слові Божому написано так: “Ось тепер час прийнятний, ось тепер день спасіння” (Кор. 6:2). Використай дану Богом можливість і примирися з Ним, щоб унаслідувати вічне життя у Царстві Небесному. Хай Сам Бог в цьому допоможе тобі.

Ярослав Борсук

ПАСХА

правда й обман

Щороку ми святкуємо Пасху.

Багато людей вважає це свято особливим. Багато хто саме цього дня піде до церкви. Один раз або двічі на рік вони ходять до церкви. Пасха для них — просто нічого не варта традиція. Вони їдять паску, крашанки й інші традиційні страви, проводять час у сім'ї — ось і вся їхня Пасха.

Для інших — це велике релігійне свято. Вони приходять до церкви з думками про Бога і про значення Пасхи. Вони дотримуються безлічі релігійних традицій, наприклад, святять паски і крашанки, а деякі навіть спиртне. Вони вітають одне одного традиційним привітанням: "Христос воскрес!" Спостерігаючи всі ці традиції і святкування в колі сім'ї, я ставлю собі запитання: а чи замислювався хтось про істинне значення Пасхи?

Насамперед, відзначимо, що Біблія говорить про Пасху як про єврейське свято. Вперше про неї йдеться в 12 розділі книги Вихід. Це єврейського народу Пасха була нагадуванням того, як чудово Бог звільнив їх від єгипетського рабства. Мені завжди здавалося потішним те, що багато антисемітів святкують це єврейське свято. Проте вони не змогли б вам розповісти про походження цього свята чи, хоча б, чого вони його святкують.

Деякі люди живуть як заведено, думаючи лише про себе, хоча цим вони лише виявляють своє невігластво. Вони ніколи не замислюються над сенсом речей і сенсом власного життя. Їхне гасло: "Їж, пий, веселися, бо завтра помremo". Дуже сумно дивитися на таких людей. Їхне знання не йде далі за себе, життя їхнє порожнє. Хіба не цікаво хоча б раз у житті дізнатися щось про те, що ви робите? Відкрити Біблію та знайти у ній, що ж насправді означає

Пасха, дізнатися щось про Бога та Його Слово?

Продовжимо досліджувати справжнє значення Пасхи. Зазвичай, навіть дуже релігійні люди не розуміють значення Пасхи. Вони кажуть: "Хіба сам Господь Ісус Христос не святкував Пасху? Мені здається, в Біблії десятки разів говориться про це". Правильно, Він святкував Пасху, адже Він був євреєм. Ісус був євреєм! Сподіваюся, ви знали про це. Проте боюся, що для деякого це новина. Ісус не святив паски, не їв крашанок, Він навіть не ходив на Пасху до церкви і навіть не святкував її у колі Своєї сім'ї. Якби Ісус Христос сьогодні з'явився на землі, Йому було б незрозуміло, що робить більшість людей у цей день. Він тільки запитував би: "Що ж ви робите?" Можливо, Йому відповіли б: "Ми завжди так робили". І Він відказав би, як зазначено в Євангелії від Марка 7:6-8: "А Він їм відказав: "Добре пророкував про вас, лицемірів, Ісаї, як написано: "Оці люди устами шанують Мене, серце ж їхнє далеко від Мене. Та однак надаремно шанують Мене, бо навчають наук — людських заповідей". Занехавши заповідь Божу, передань людських ви тримаетесь: обмиваєте глечи та чаші, і багато такого подібного й іншого робите ви". Ваші вчинки не стануть правильними тільки завдяки тому, що ви робите їх часто і довго, навіть якщо йдеться про збереження церковних традицій. Насправді через всі ці звичаї та традиції ми не усвідомлюємо істинного біблійного значення Пасхи і всього того, що нам хотів сказати про Пасху Бог.

Що ж говорить нам про Пасху Слово Боже? Пасха — це ягня, яке їли євреї, святкуючи звільнення. "...то відкажете: "Це жертва — Пасха для Господа, щоб обминув був дома Ізраїлевих синів в Єгипті, коли побивав Єгипет, а дома наші

зберіг" (Вих. 12:27). Ми знаємо, що сини Ізраїлеві були звільнені від рабства. У Новому Заповіті бачимо, що Господь Ісус Христос також святкував Пасху: "І послав Він (Ісус) Петра та Івана, говорячи: "Підіть, і приготуйте нам Пасху" (Євангеліє від Луки 22:8). Але чому Він святкував Пасху? Тому що Пасха більше, ніж просто біблійне свято. Ісус хотів сказати своїм учням дещо про Себе. Зібравши їх, Він говорив про Пасху не так, як це було прийнято. Він казав не про минуле, а про майбутнє: "І промовив до них: "Я дуже бажаю спожити цю Пасху із вами, перш ніж муки прийму. Бо кажу вам, що вже споживати не буду її, поки не сповниться в Божому Царстві вона". Узнявши ж чашу, і вчинивши подяку, Він промовив: "Візьміть її, і поділіть між собою. Кажу ж вам, що віднині не питиму від цього плоду виноградного, доки Боже Царство не прийде". Узнявши ж хліб, і вчинивши подяку, поламав і дав їм, проказуючи: "Це тіло Моє, що за вас віддається. Це чиніть на спомин про Мене!". По вечері так само ж і чашу, говорячи: "Оця чаша — Новий Заповіт у Моїй крові, що за вас проливається" (Лк. 22:15-20). Він говорив про страждання, яких Йому доведеться зазнати наступного дня. Він казав, що віддасть Своє тіло і кров за них. Повернімося на хвилину до Старого Заповіту. У книзі Вихід написано, що євреї мали заколоти агнця і помастити його кров'ю одвірки свого дому. Бог повелів зробити це, аби вони могли уникнути Його суду над єгипетським царством. Чому Ісус говорив про Себе як про жертву? Тому що Він просто хотів, щоб присутні учні зрозуміли, що Він є справжня Пасха для людства. Щоб урятуватися від суду Божого над грішниками, кожен має взяти пасхальну жертву, Ісуса Христа, в своє серце,

інакше Бог присудить його до цього вічного покарання. "Тоді скаже й тим, хто ліворуч: "Ідіть ви від Мене, проклаті, у вічний огонь, що дияволу та його посланцям приготований" (Мт. 25:41). Під час першої Пасхи було важливо, щоб кожен член сім'ї сам особисто їв агнця. Неможливо було зробити це замість когось, і ніхто не міг зробити цього за вас. Сьогодні наша Пасха — Христос. Він віддав Своє життя, щоб суд Божий не упав на нас. Проте для цього ви повинні прийняти Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя. Якщо ви не погодитеся з тим, що ви грішник і що Ісус Христос помер за ваші гріхи і воскрес із мертвих, то по смерті на вас чекає суд Божий. У посланні до Євреїв 9:27 сказано: "І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд". Багато людей каялися, коли суди Божі впали на Єгипет, але було надто пізно. І також пізно може бути для Вас, коли будете відкладати рішення прийняти Христа чи ні. Господь каже, що необхідно прийняти Його Пасху — Агнця Ісуса Христа. Іван Хреститель, побачивши Ісуса Христа, сказав: "...Оце Агнець Божий, що на Себе гріх світу бере" (Ів. 1:29). Павло у своєму Першому посланні до Коринтян 5:7 сказав: "...бо наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений". Пасха — це не наші традиції чи просто іще одне свято, Пасха — це Христос і Його спасіння. Прийдіть до Нього, і ви отримаєте прощення і життя вічне, як дар: "...а дар Божий — вічне життя у Христі Ісусі, Господі нашім!" (Рим. 6:23). Істинне значення Пасхи — це спасіння у Христі! Він терпляче чекає Вас з широко відкритими руками, бажаючи спасти. Від усієї душі зверніться до Нього в молитві, і Він спасе Вас. Якщо ви не знаєте, як молитися, можете помолитися приблизно так:

"Боже, я усвідомлюю, що я грішник і заслужую бути у пеклі. Я каюся у своїх гріхах і приймаю Ісуса Христа у своє серце, як мого особистого Спасителя. Омий мене кров'ю Христа. Прости мене і спаси мою душу від пекла. Амінь".

Якщо, прочитавши ці роздуми, ви помолитесь про своє спасіння, чи у вас виникли запитання і... ви хочете більше дізнатися про Бога і про Біблію, напишіть нам: sourceoflifeus@yahoo.com

НОВИНИ

Біллі Грему поставили пам'ятник

13 грудня в американському місті Нешвіл-ле відкрито трьохметровий пам'ятник відомому баптистському проповіднику і євангелісту Біллі Грему — повідомляє агенство Idea. Статуя представляє пастора Грема, котрий стоїть біля хреста з відкритою Біблією в руках. Пам'ятник споруджено з ініціативи Союзу Південних баптистів. Пам'ятники постають і падають, а Слово Боже перебуває навіки. Мій дід любить Господа Ісуса всім серцем і є прикладом для всіх у проповіді Євангелія», — сказав Біллі Грем, внук знаменитого місіонера.

Згідно інформації з «Бібліотеки Якова Кротова», пастор Біллі Грем народився 7 листопада 1918 року в сім'ї фермера в штаті Північна Кароліна. Його батьки були пресвітеріанами. Вони читали Біблію, по неділях вся сім'я відвідувала церкву, вони молились, але особливою релігійністю не відрізнялись.

У школі Біллі вчився посередньо. Любив спорт, брав участь у молодіжній церковній роботі. У 1934 році в місто Шарлотта, Північна Кароліна, приїхав євангеліст Мардохей Хамм. Біллі Грема це залишило байдужим, але його батьки відвідали церкву, незабаром покались і відновили свій заповіт з Господом.

Одного разу, заради цікавості, Біллі теж зайшов на богослужіння. Він став відвідувати зібрання регу-

лярно. Духовне життя Біллі змінилось. Він все частіше усамотнювався для молитви і роздумів про своє життя та служіння Господу.

У 1937 році Біллі вступає у Флоридський Біблійний інститут. Через 3 роки — в Уїтон Коледж міста Чикаго. У 1946 році він знайомиться зі студенткою паралельного факультету Руф Белл. Ця зустріч вирішила його долю. Незабаром вони стали заручені, а у 1943 році одружились.

Тепер у них велика сім'я: 5 дітей, 19 внуків і 3 правнуки. Живуть в маленькому містечку Мантріт, Північна Кароліна. Всі їхні діти та внуки віруючі. Син Франклін — президент гуманітарної організації «Таманець самарянина» та перший віце — президент організації «Євангельська Асоціація Біллі Грема».

Ще будучи студентом Уїтонського коледжу Біллі Грем починає регулярну проповідницьку діяльність. Незабаром друзі запрошують його взяти участь у кампанії «Молодь для Христа». У 1950 році відбувається перший похід — масове євангельське богослужіння на стадіоні в Лос — Анджелесі (Каліфорнія). В один день навіртається до Христа близько 30 тисяч чоловік.

У 1959 році Біллі Грем відвідав Москву як турист. Разом зі своїм співробітником Грейді Уільсоном він побував у Лужниках, на стадіоні імені Леніна, де молився про те, щоб Бог

дав йому можливість проповідувати в цьому місті.

Москва, 1982 рік. Патріарх Пімен запросив Біллі Грема виступити на міжнародній конференції «Релігійні діячі за спасіння святого дару життя від ядерної катастрофи». В Москві Біллі Грем проповідував в Бого-явленському соборі та в Центральній баптистській церкві. Через два роки він здійснив 12-денну поїздку по 4 містах СРСР. Біллі Грем відвідав Ленінград, Москву, Таллін, Новосибірськ. За цей час він проповідував та виступав більш як 50 раз: у православних і баптистських церквах, побував у Ленінградській духовній академії.

У 1991 році Грем виступив у Москві перед 5 — ма тисячами християн: благо-вісниками, пресвітерами, та іншими діячами Церкви, які приїхали зі всіх республік колишнього СРСР. Він закликав їх «використати

грандіозну можливість, представлену Богом вперше за довгі роки».

Через рік у спорткомплексі «Олімпійський» відбулось богослужіння з участю Біллі Грема. Він проповідував три вечори, на яких побувало близько 155 тисяч чоловік. Біля стадіону були встановлені монітори. Люди, які не змогли потрапити в «Олімпійський», слухали вість про Христа, стоячи на вулиці. Після цього в Москві виникли десятки церков, прихожанами яких стали люди, що на вернулись до Господа після проповідей Біллі Грема.

В 90-их роках минулого століття пройшло кілька супутникових місій за участю Біллі Грема, в 2000 році — міжнародний конгрес благовісників у Амстердамі. На даний час Грем веде активну духовну і літературну діяльність та проповідує Євангеліє Христове.

Перший мусульманин, вибраний у Конгрес США, відмовився скласти присягу на Біблії

Перший мусульманин, вибраний в Конгрес США, Кейт Еллісон заявив про те, що він відмовляється скласти присягу на Біблії. Конгресмен хоче замінити її Кораном. У відповідь на це відомий газетний журналіст і ведучий радіопередачі Деніс Прейджер звернувся до своєї аудиторії з метою докласти всі зусилля, щоб не допустити подібної зміни процедури депутатської присяги, передає News Max.

Більше року збігло відтоді, як ми мали можливість на сторінках "Вісника правди" познайомитися з діяльністю Всеукраїнського Місіонерського Товариства "Служіння Незрячим". Ми вдячні читачам, котрі, ознайомившись із цим матеріалом, сприйняли його не як додаткову інформацію про роботу ще однієї християнської організації, а як особистий поклик до співпраці. Про це свідчать листи, посилки з продуктами, одягом та взуттям для незрячих, памперси, іграшки та солодощі для сліпих і слабкозорих дітей, а також кошти, що дали можливість значно розвинути діяльність місії.

Інтерес до проповіді Євангелія серед інвалідів по зору зростає, тому й зростає потреба в місіонерах... За минулий рік було проведено чотири регіональні місіонерські конференції, і як результат цих навчальних конференцій, служіння з інвалідами по зору почалося в Херсоні, Львові, Почаєві (Тернопільська обл.), Луганську, Снятині (Івано-Франківська обл.), Чернівцях.

Життя незрячої людини після зустрічі з Христом різко змінюється. І саме цей контраст дає рішучий поштовх ще зовсім новонаверненим стати гарячими проповідниками Євангелія.

"В місті Луцьк нараховується понад 600 інвалідів по зору. Переважна більшість із них знаходяться далеко

від Бога. Не знаючи правди, вони перебувають з дня на день, не задумуючись про своє майбутнє і про своє місце у вічності. Багато з них просто гинуть, не знаходячи спасіння.

Одним із них до недавніх пір був і я. Але події минулого літа повністю змінили моє життя. Я був запрошений до християнського табору, де почув правду і особисто зустрівся з Ісусом Христом. З того моменту моє життя стало зовсім іншим. Воно наповнилося миром, спокоєм, радістю і глибоким сенсом, і тепер я впевнений, що після його закінчення буду перебувати з Господом в небесах.

Я — спасений. Проте, навколо мене багато інвалідів по зору, які далекі від істини. Моє найбільше бажання — бути використаним Богом для їхнього спасіння. Я хочу, щоб це нове життя отримала кожна людина. Тому цього літа я знову був у таборі, але вже в команді лідерів, служителів. Те, що відчував за сім днів, важко передати словами. Праця для Бога — це велика насолода і чудове благословення. Запрошених в табір було більше 40 чоловік... У багатьох докорінно змінилася думка про християн. Більшість із них захотіли, щоб і їх називали

Духовні

таким чудовим ім'ям — християнин. Було вивчено багато псалмів, які люди співали і по дорозі додому. Гімном табору став псалом "Радість у Христі знайшов", тому що люди зрозуміли, що їхня радість лише у Христі.

Вагомий внесок у проведення цього табору вніс Ігор Мельничук зі своєю командою. Серця людей були зворушені співом та проповіддю Слова Божого. Перед від'їздом місія "Служіння Незрячим" зробила чудові подарунки: це і магнітофони, і аудіокасети, і озвучена Біблія, а також книги шрифтом Брайля. Очі незрячих людей були переповнені сльозами вдячності.

У нас є бажання продовжувати працювати з незрячими в цьому напрямку, бо ми твердо віримо, що Бог має для цієї праці і кошти, і людей, і все необхідне. Слава Йому навіки!"

Михайло Хмелюк,
інвалід I групи по зору

Але до цього часу в багатьох містах України ще не розпочате служіння з незрячими, тому що у суспільстві здорових людей не зламана відчуженість до сліпих. Шалений ритм сучасного життя часто не залишає часу взяти опіку над 1-2 незрячими, а тобто,

реально, щонеділі супроводити сліпу людину на богослужіння і у такий спосіб відгукнутися на заклик Христа: "Приведіть його до Мене".

"Мир вам і Божя благодать усьому місіонерському товариству!"

Отримав від вас вісник "Господи, хочу бачити" і одразу вирішив написати. Звичайно, я можу тільки позаздрити тим людям, що відвідують групи і церкву, якими опікуються, і побажати їм, щоб Божя благодать ніколи не залишала їх.

Справа в тому, що ми з мою дружиною відчуваємо себе самотніми в нашому суспільстві і тільки завдяки вам іноді з'являється сонечко в нашому житті. Моя дружина також інвалід по зору I гр. з дитинства. Та ще, як це не важко не тільки писати, а й думати — вона онкохвора і усі кошти йдуть на підтримку її життя. Допомоги нам чекати нема від кого, в тому числі й від держави, а також від місцевої влади, хоча за законом онко-медичина безкоштовна. Не буду описувати усі подробиці, але, як говориться, опинилися ми, як і більшість незрячих, за бортом. У нашому місті підприємство УТОС закрили, і довелося звільнитися, тому

ПОВОДИРІ

що усе устаткування вивезли, а будівлю виставили на продаж. У зв'язку з цим ми і подібні нам інваліди залишилися наодинці зі своєю долею, і єдиною втіхою у нас залишилися ви, за що ми вдячні Богу. Ми не втрачаємо віри в краще і в те, що Господь допоможе нам в таких важких обставинах і почує мої молитви. І я хочу, щоб наш зв'язок не перервався, цього я боюся найбільше.

Шановний Ігоре Сергійовичу! Мені, звичайно, важко звертатися до вас з таким проханням, але іншого виходу я не бачу. В зв'язку з описаними проблемами мого життя, я не маю можливості придбати магнітофон, щоб прослухувати ваші передачі, а мій старенький уже зовсім розвалився. Останнім часом, я брав у сусідів, але вони вже стали відмовляти. І хотілось

би мати озвучену Біблію і частіше отримувати проповіді. Адже в нашому місті майже немає з ким спілкуватися про духовне, оскільки усі релігійні общини існують якось самі по собі і не дуже бажають йти на контакт з такими людьми, як ми. Тому одна надія на вас і на те, що Господь почує наші молитви".

З повагою,
Павло Михайлик, м. Ізюм

Коли такі люди все-таки потрапляють у наші церкви, брати і сестри неохоче приймають їх

у коло своїх друзів і майже не доручають їм ніякого служіння. Вражає самодостатність наших общин, адже незрячі люди сповнені неабияких поетичних та вокальних дарів, що могло б послужити духовному росту та збагаченню церков. Намагаючись змінити таке упереджене ставлення до сліпих людей, майже щонеділі працівники місії вико-

нують презентаційну роботу в церквах по всій території України, використовуючи відеоматеріал і роздаючи друковану продукцію. До речі, усі наші читачі, котрі бажають регулярно отримувати свіжу інформацію про діяльність місії (у відео та друкованому варіанті), можуть замовити її за адресою фонду, з яким ми тісно співпрацюємо: **"Hope for the blind" P.O. box 1084 North Highlands California 95660, USA.** А також із новинами служіння ви можете ознайомитися на сайті місії www.slepoy.net

День Молитви за молоді сім'ї

Не просили ви досі нічого
в Ім'я Моє.
Просіть і отримаєте,
щоб повна була ваша радість.
Ів. 16:24

Немає нічого більш болючого, ніж неправильне спілкування з тим, кого любиш. Саме спілкування, ніби струмок, поєднує нас та наші душі. Та якщо в якомусь місці цей струмок забруднюється, то всі відносини будуть зруйновані—це лише питання часу. Коли ж шлюб здоровий, то це затишна пристань, в котрій ми можемо розслабитися і відновити свої сили після напруженого повсякденного життя.

Саме тому, остання п'ятниця квітня місяця є Днем Молитви за молоді сім'ї.

Якщо ви бажаєте зміцнити свою сім'ю, молитва повинна стати невід'ємною частиною вашого повсякденного життя. Саме молитва захистить вас від

спокусника, дасть вам спокій і допоможе членам вашої сім'ї більше любити один одного. Христос Сам неодноразово заохочував народ молитися. Він Сам схиляв коліна і молився за них. Небесний Батько хоче, щоб ми розмовляли з Ним, і з якими б труднощами нам не довелося зустрітися, у нас є можливість про це молитися.

Тому закликаємо всіх об'єднатися в молитві за молоді сім'ї і просити Божого

благословення на них. Молитися за їх мир, спокій, благополуччя, за збереження вірності один одному, за Божу охорону від розлучень і конфліктних ситуацій, щоб молоді люди були більш уважними та чутливими, навчилися прощати і приймати недоліки один одного. Навчилися любити та цінувати своїми дітьми, щодня виділяти для них хоч крихітку часу. Бог в поміч!

Чи благословляє Бог невіруючих?

**Скажіть, будь ласка,
чи благословляє
Бог невіруючих?
Запам'ятайте свою
відповідь.**

А тепер давайте подивимось, що говорить про це Біблія.

Бут. 12:1-3 “І промовив Господь до Авраама: “Вийди зі своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу ймення твоє, — і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну. І благословляться в тобі всі племена землі!”

Зараз ми прочитаємо ще один текст і повернемось до першого.

Бут. 39:1-6 “А Йосип був відведений до Єгипту. І купив його Потіфар, царедворець фараонів, начальник царської сторожі, муж єгиптянин, з руки ізмаїльтян, що звели його туди. І був Господь з Йосипом, а він став чоловіком, що мав щастя. І пробував він у домі свого пана єгиптянина. І побачив його пан, що Господь з ним, і що в усьому, що він робить, Господь щастить у руці його. І Йосип знайшов милість в очах його, і служив йому. А той призначив його над домом своїм, і все що мав, віддав в його руку. І сталося, — від-

коли він призначив його в домі своїм, і над усім, що він мав, то поблагословив Господь дім єгиптянина через Йосипа. І було благословення Господнє в усьому, що він мав, — у домі й на полі. І він позоставив усе, що мав, у руці Йосиповій. І не знав він при ньому нічого”.

Отже, перший текст, який ми читали, називає тему, яку ми будемо розглядати, а другий текст поясняє це.

Як я обіцяв, повернемось до першого тексту і подивимось, над чим ми будемо з вами роздумувати.

Тут написано: “І будеш ти благословенням”. Це було сказано Аврааму: “І будеш ти благословенням”. Далі про нього написано: “І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну”. Іншими словами: коли благословляють Авраама,

або нас, то й Бог буде благословляти таких, а хто до нас погано ставиться, то й Бог буде так і до них ставитись. Але з самого початку Бог сказав: “Будеш ти благословенням”.

Слово “БЛАГОСЛОВЕННЯ” — одне з найпоширеніших слів у християнській лексиці. І я думаю, що це слово найбільше повторюється в наших богослужіннях і наших молитвах, чи не так?

Наприклад: я не думаю, що хтось є серед нас, хто би зранку не попросив Божого благословення. Ми прокидаємось і кажемо: “Господи, благослови мене”, або “Дякую за прожити ніч, благослови на цей день”.

Коли ми лягаємо спати, то молимося, щоб Господь благословив на грядущий сон.

Коли ми сідаємо їсти, то молимося, щоб Господь благословив їжу.

Коли ми вирушаємо в дорогу або на роботу, то також молимося, щоб Господь благословив нас.

Коли ми переходимо в новий рік, ми також просимо Божого благословення.

І так благословення ми дуже часто просимо, і ми маємо в цьому велику потребу.

“І будеш ти благословенням”.

Якя розумію цей вислів? **Де би ми не знаходились, Бог нашою присутністю благословить інших людей.**

Отож, чи благословляє Бог невіруючих? Правильна відповідь: *благословляє*, а яка наша відповідь була спочатку?

Брати та сестри, ті, які дали відповідь, що Бог не благословляє невіруючих! Ми звикли думати, що Бог благословляє тільки віруючих, і не просто віруючих, а вірних, які ходять вузьким шляхом. Чи не так?

Але другий текст, який ми з вами прочитали, це як ілюстрація для нашого роздуму.

Йосип був відведений у Єгипет, і його купив Потіфар, царедворець фараонів. Йосип жив у домі Потіфара. Тут є така фраза: “І благословив Бог єгиптянина через Йосипа”. Іншими словами: Боже благословення спочивало на всьому, що мав цей царедворець, начальник царської сторожі, в домі і в полі. Зауважте, що тут не написано, що Господь благословив Йосипа, а написано: “І благословив Бог єгиптянина і його дім”.

Хоча коли ми простежимо, то побачимо, що єгиптянин не був віруючим. Я не думаю, що він вірив у живого Бога. Це була людина, котра поклонялась ідолам, займалася ідолопоклонством. Ми знаємо з історії, що стародавній Єгипет у той час був найбільшою цивілізацією і центром стародавнього окультизму. І ось цей царедворець не був винятком із загальної маси єгиптян. Він також був ідолопоклонником. І не дивлячись на це, сказано: “І благословив Бог дім єгиптянина”.

Благословив єгиптянина тому, що він купив Йосипа. Не тому, що він ставився позитивно до Бога, і не тому, що він добре ставився до Йосипа, а благословив Господь єгиптянина через Йосипа і заради Йосипа.

Питання для вас: Бог благословив єгиптянина і його дружину теж чи ні? Як ви думаєте?

Припустимо, що в єгиптянина були діти. Можливо, двоє-трьох, а можливо, дев'ятеро-десятеро, ми не знаємо. Але сказано, що “Бог благословив дім єгиптянина”, тобто, все, що було в домі. Значить, якщо в нього були діти, то Господь їх теж благословив. Як ви думаєте, а ось жінку благословив?

Я знаю, чому вам важко відповісти, тому що ви

знаєте її, якою була жінка єгиптянина. Вона була хитра, в неї було особливе гріховне відчуття до Йосипа. “І благословив Бог все, що було в домі єгиптянина”, і жінку теж.

Ми з вами роздумуємо над цим, тому що Бог любить нас, і Він хоче нас благословити. Але не зважаючи на те, що Він нас благословляє, Він хоче, щоб наше благословення розповсюджувалося і на тих людей, які нас оточують. Він хоче благословити мою сім'ю навіть тоді, коли, можливо, в моїй сім'ї є невіруючі, можливо, це діти, а, можливо, це дружина або чоловік. І Кор. 7:14: Бог хоче благословити їх через мене. Бог може благословити ради мене тих, хто живе зі мною. Бог може благословити моїх сусідів. Бог може благословити місто, якщо в цьому місті живе праведник. Можливо, хтось думає: невже Бог може через мене благословити сусідів, вулицю, місто, штат або взагалі країну. Скажу, що й це Бог може.

Подивіться на Йосипа. Жив Йосип у Потіфара, і Бог благословив дім Потіфара. А після дому єгиптянина, де жив Йосип? Його поселили у в'язницю. Сказано, що при Йосипі начальник в'язниці нічого не знав робити. Він все доручив Йосипу. І там, де знаходився Йосип, у тій в'язниці, там був порядок, тому що благословення Йосипа розповсюджувалося на людей, які там знаходилися разом із ним. Я більше цього скажу: Бог благословив весь Єгипет, тому що там жив Йосип. І я це можу легко доказати. Коли були сім років голоду, то єгиптяни прийшли до Йосипа і сказали: “Ти удержав нас при житті” (**Бут.47:25**). Як ви думаєте, це була правда чи ні? Це була правда. Бог благословив всю країну, тому що там жив праведник.

Ось ми, наприклад, живемо в місті Сакраменто. Невже Бог може благосло-

вити Сакраменто заради нас? Як ви гадаєте? Може чи не може? Може. Бог може благословити всю Америку заради віруючих, які тут живуть. Хоча не завжди, бо буває і навпаки. Ще хочу разом із вами пороздумувати над тим, що, буває, наше життя серед людей не приносить ніякого благословення для них. Це також трапляється. Як ви думаєте, від чого це залежить?

Я наведу такий біблійний приклад.

Був чоловік на ім'я Лот. Він був віруючий. Біблія говорить, що Лот був праведником. І Лот поселився в Содомі. Питання для вас: як ви гадаєте, життя содомлян стало кращим від присутності Лота чи ні?

Ось Лот поселився в Содомі, й життя содомлян не стало кращим у присутності Лота. Скажіть, а може вони грішити стали менше, тому що там жив Лот? Не стали вони грішити менше.

Пригадайте, коли Ангели прийшли до Лота, яка поведінка була содомлян щодо тих мадрівників? Я це кажу до того, щоб підкреслити те, що **не завжди життя християнина позитивно впливає на життя невіруючих**.

Можливо, хтось думає: Бог вирішив знищити Содом навіть тоді, коли там знаходився праведник. А ось Цоар пожалкував. Цоар — маленьке місто.

Сказано: “Сонце зійшло над землею, а Лот прибув до Цоару” (**Бут.19:23**). І Бог пошкодував Цоар тому, що прийшов туди Лот. Скажіть, будь ласка: Бог пошкодував Цоар заради Лота чи ні? Чи, можливо, через якусь іншу причину? Влучний вірш процитую достатньо точно, сказано: “І згадав Бог Авраама і вислав Лота із середини руїни” (**Бут.19:29**). Не заради Лота Бог змилувався над Цоаром, а заради Авраама. “І згадав Бог Авраама і вислав Лота із середини руїни”.

Тому, що про Авраама сказано: “І будеш ти благословенням”. Дав би Бог, щоб через нас Бог міг благословляти й інших людей, які оточують нас. Чи в сім'ї, чи в родині, чи в церкві, чи, можливо, на роботі. Дав би Бог, щоб ми могли бути благословенням.

Коли в Авраама померла жінка, то Авраам шукав місця, де похоронити свою дружину. І звернувся з цим проханням до синів Хетових. **Бут. 23:4-6**: “Я прихосько й захожий між вами. Дайте в себе мені власність для гробу, і нехай я поховую свою небіжку з-перед обличчя свого”. І відповіли сини Хетові Авраамові, та й сказали йому: “Послухай нас, пане мій, — ти Божий князь серед нас! У добірнім із наших гробів поховай небіжку свою. Ніхто з нас не затримає гробу свого від тебе, щоб поховати небіжку твою”.

Ось невіруючі люди, погани, дали оцінку Авраамового життя. Вони стежили за його життям, і казали: “Ти Божий князь серед нас!” Ось так оцінили невіруючі Авраама. Ви думаєте, зараз невіруючі не оцінюють нас? Оцінюють. Оцінюють нас там, де ми вчимося, працюємо, чи живемо. Якщо ще не оцінили, то оцінку вони поставлять згодом обов'язково. А якщо оцінили, то яка це оцінка? Чи можуть невіруючі сказати про нас: “Ти є благословенням для нас”?

Один віруючий чоловік пропрацював сім років на роботі, а потім вирішив звільнитися. Він прийшов до начальника, написав заяву. А начальник його вмовляє: “Ну, не залишай нас”. “А чому?” — запитав віруючий. “Тому, що коли ти до нас прийшов, то й робоча атмосфера помінялася, люди стали менше пропускати роботу, план робочий стали виконувати, навіть перевиконувати, в нас все змінилося. Стали кращі стосунки, почали

менше пити...” Невже це реально? Так, це може бути. Люди благословляються через нас там, де ми живемо. Чи знають наші сусіди, що ми віруючі? Чи мають благословення люди, які з нами працюють?

Можливо, це в школі, коледжі. Чи благословляються ці люди через нас на цьому чи іншому місці?

Я наведу ще декілька біблійних прикладів, щоб підтвердити ту думку, що через віруючих Бог благословляє невіруючих.

(Лук. 4:27). Пригадайте воєначальника царя сирійського, який взяв у полон дівчинку з землі ізраїльської. Він був прокажений. Занурився в річці Йордан сім разів, і Бог його зцілив.

Як ви думаєте, Бог зцілив Неемана тому, що він був дуже добрий чоловік? Можливо, хоробрий воїн? Чи все-таки причина була інша? Думаю, що Бог зцілив Неемана заради дівчинки, яка жила в нього в домі. Хоча, можливо, наша логіка говорить, що повинно було б бути навпаки. Адже Нееман був ворогом ізраїльському народу, взяв у полон дівчинку, можливо, відібрав її від її батьків. Бог повинен був знищити Неемана на другий день. І якщо б це сталося, то, думаю, ми б нормально це б сприйняли, чи не так? Бог повинен був знищити Неемана, але Бог благословив Неемана через дівчинку, яка жила в його домі. І я переконаний, що це саме так. В іншому місці написано, що в цей час в Ізраїлі було багато прокажених, але був зцілений лише Нееман. І це сталося через дівчинку, яка була в його домі. Я допускаю, що Бог зцілив не тільки тіло Неемана, але і його душу. Знаєте чому? Тому, що коли він зцілювався, то сказав: “Оце пізнав я, що на всій землі нема Бога, а тільки в Ізраїлі!” (II Цар. 5:15)

Дивіться, яке диво. Заради дівчинки, яка жила

в домі Неемана, Бог його зціляє як тілесно, так і духовно!

(Лук. 4:25-27). Заради пророка Іллі, який жив в домі вдови, Бог продовжує життя синові вдови. Ви пам’ятаєте цю історію. Це вдова з Сарепти сидонської, яка сказала: “Не маю я калача, а тільки повну пригорщу борошна в дзбанку та трохи олії в горнятці. А оце я назбираю два поліниці дров, і піді, і приготую це собі та синові своєму. І з’їмо ми, — та й помremo” (I Цар. 17:12)

Вона правду казала: “...тільки приготую один раз і помremo”. Але ми бачимо з історії, що вони прожили набагато довше. Тому, що в їхньому домі жив Божий чоловік, пророк Ілля.

Ці ілюстрації для того, щоб показати, що Бог може благословити людей через віруючих, які серед цих людей живуть.

І ще один маленький приклад, який підтверджує, що Бог благословляє людей через віруючих.

Яків прожив в домі Лавана 20 років. Коли роки Якового перебування приходили до кінця, то Лаван підходить до Якова і говорить: “Ось я замітив, що з того часу, як ти поселився в мене, Бог почав благословляти мене через тебе”. Цей висновок зробив Лаван. Лаван не був людиною доброю, за своїм характером чи поведінкою, щоб Бог міг його через це благословити. Про Лавана навіть сказано, що він і його дім служили чужим богам. Але Лаван помітив, що Бог благословив його через Якова. Це був висновок Лавана.

Це дуже важливо, щоб наше життя послужило для інших людей благословенням. Тому що невіруючі люди часто саме цього від нас очікують.

Я розумію, що правильно було б, коли через віруючих Бог благословив місто.

Ми з вами прилетіли в

цю країну, щоб бути благословенням американському народові. Бог через американців благословив нас, щоб ми прибули сюди. Щоб ми поселилися в Америці і були благословенням для Америки. Саме цього очікують від нас американці. Вважаю, що було б нормально, коли через нас Бог благословляв вулицю, місто, штат і всю країну, в якій ми живемо.

Пригадую, коли мій тато вперше літав в Америку з перекладачкою. Вона розказувала, що в одну сторону політ був дуже добрим, а ось назад був важким, потрапили в шторм, і літак сильно кидало, пілоти змушували пасажирів по декілька разів прив’язуватися. Звичайно, пасажири переживали, а ось перекладачка в якійсь мірі не боялася, відчувала внутрішню впевненість, як вона розповідала. “Я була всередині спокійна тому, що в літаку був мій пастор, а це Божий чоловік. Я знаю, що через нього Бог благословить увесь екіпаж”.

Я помітив, що люди саме цього від нас очікують. Вони на щось розраховують і сподіваються.

Я пригадав історію, яка трапилася з апостолом Павлом, котрий плив на кораблі.

Була сильна буря на морі. І 14 днів їх носило по хвилях, а потім корабель затонув.

Ви пам’ятаєте, скільки людей було на кораблі? 276 душ. І сказано, що всі врятувалися, всі вижили, ні один не загинув.

Як ви гадаєте, чому з 276 чоловік ніхто не загинув?

Можливо, хтось скаже: напевно, вони всі вміли добре плавати, а, можливо, тому, що дошки були поряд, і вони врятувалися на дошках.

Я чув про один випадок, який трапився на морі. Пішов під воду корабель “Адмірал Нахімов”, на борту якого було 400 чоловік. Берег був дуже близько. І

неподалік від берега затонув цей корабель, і 400 чоловік загинуло. Чому? Тому, що як правило, більшість не вміє плавати, була ніч, і це сталося у шторм.

Також подібна ситуація була і з апостолом Павлом у Середземному морі. Був шторм, була ніч, і корабель затонув, але всі врятувалися. До того ж, це сталося зимою, було дуже холодно, Але, не дивлячись на жахливі природні умови, всі врятувалися. Чому? Відповідь ми знаходимо в Біблії. Коли Господь говорить з апостолом Павлом, то Він йому каже: “Я дарую тобі всіх, хто пливе з тобою”. Ось чому вони врятувалися. Не через те, що добре вміли плавати, не тому, що дошка була поруч, не тому, що один одному допомагали, а заради апостола Павла. Тому що Бог дав йому всі 276 душ. І всі врятувалися.

Ось що значить віруюча людина на кораблі, чи в літаку, чи, можливо, в Сакраменто.

Я хочу повернутися до тексту, який ми читали спочатку: “І будеш ти благословенням”.

Брати й сестри, мені дуже хочеться, щоб ці слова відносилися до мене і до вас. Де б ми не жили, де б ми не знаходилися, чи в польоті, чи в плаванні, на якій би вулиці не жили б, де би не вчилися чи працювали, — щоб ми були благословенням для інших людей.

“І будеш ти благословенням”... Це моє побажання кожному із нас: **“Будьмо провідниками Божого благословення”**. Нехай наші церкви будуть благословенням для міста! Нехай воно має Боже благословення, тому що церкви наші в цьому місці! Нехай країна має благословення, тому що ми, як християни, приїхали сюди.

Тому нехай благословить нас Бог і через нас інших людей!

Андрій Борсук

Краю милий

Краю милий, краю рідний,
Тебе пам'ятаю,
І про тебе часто мрію,
Інколи співаю!
Часто я на крилах думки
Лечу в село рідне,
І немов у сні я бачу
Те небо погідне.
Небо радості і щастя,
Що мене вітало,
Мою молодість до Бога
Часто повертало...
Часто я в блакитнім небі
Шукав Бога — Спаса,
До душі спокій приходив
Й весняна краса.
Часто я проходив полем,
Читав красу неба.
В серці чув я тихий голос:
"Святим бути треба".
"Але ж як?" — себе питав я
Бо й гріх манив душу...
Я тоді моливсь до Бога:
"Спаси мою душу!.."
Бог ласкавий не покинув
Мене у тривозі,
Ущасливив мою долю
На Його дорозі!
Він провадив через степи,
Крізь моря та гори,
Був зі мною у нещастях,
Вчив мене покори.
Добре жити отак з Богом,
Спаса прославляти.
Все життя — аж до могили
Для Христа віддати!

Михайло Теслюк

Вічна перемога

Воскреслому Христові славу
Співає небо і земля.
Засяло сонце нам ласкаве
З небес на сумній полі.

Христос воскрес! — лунає всюди
Весела вість усім серцям;
Підносять вгору очі люди
І славлять доброго Творця.

Звершилась вічна перемога
Святої правди на землі!
Минула ніч, втекла тривога,
Розбиті сили пекла злі.

Порвались ворога кайдани,
Спаситель з мертвих нам воскрес!
Радіють вірні християни,
Хвалу підносять до небес.

Христос знівечив смерті жало,
Всю владу пекла подолав!
Багато душ з могили встало
До переможців густих лав.

С. Бичковський

Він воскрес

Він воскрес — і в могилі Його вже нема;
Не шукайте Його по гробах!
Розірвав Він кайдани тяжкого ярма,
Зійшло сонце в ясних небесах!

В Ньому сила воскресла й любови буття,
З Ним воскресла нам радість в цей час...
Пробудіться від сну для нового життя!
Спас для мене воскрес, і для вас.

Вся природа звіщає, що Він вже воскрес:
Сонце гріє, минула зима...
Відірвись від землі, подивись до небес:
Бо Ісуса в могилі нема!

Мій народе, повстань з віковичного сну!
Ти був мертвий, у гробі лежав...
Так воскресни! Господь посилає весну,
З воскресінням життя вічне дав!

Марія Лопатюк

В життєвих стражданнях

Коли ти в життєвих стражданнях
Під тяжким хрестом упадеш
Коли ти спокушений будеш
І долю свою проклянеш,
Коли ти зіб'єшся з дороги вузької
І на широку попадеш,
Коли гріх жажливий завдасть тобі рану
До кого ти в горі підеш?
Коли сумнів навіє страхіття
І не буде сліз каяття
Коли ти прийдеш до брами смерті
Щоб відібрати собі життя,
Тоді згадай, що є Спаситель
Що любить безмірно тебе.
Поклич Його у твоїй горі
І Він від мук тебе спасе.

Михайло Теслюк

Алілуя

Знаю славне Алілуя,
В небі чую спів святих:
Анголи там славлять Бога,
Їхній голос ще не втих.

Там немає смутку й болю,
Смерть не знана в небесах,
Туди несе мене Спаситель
На Своїх святих руках.

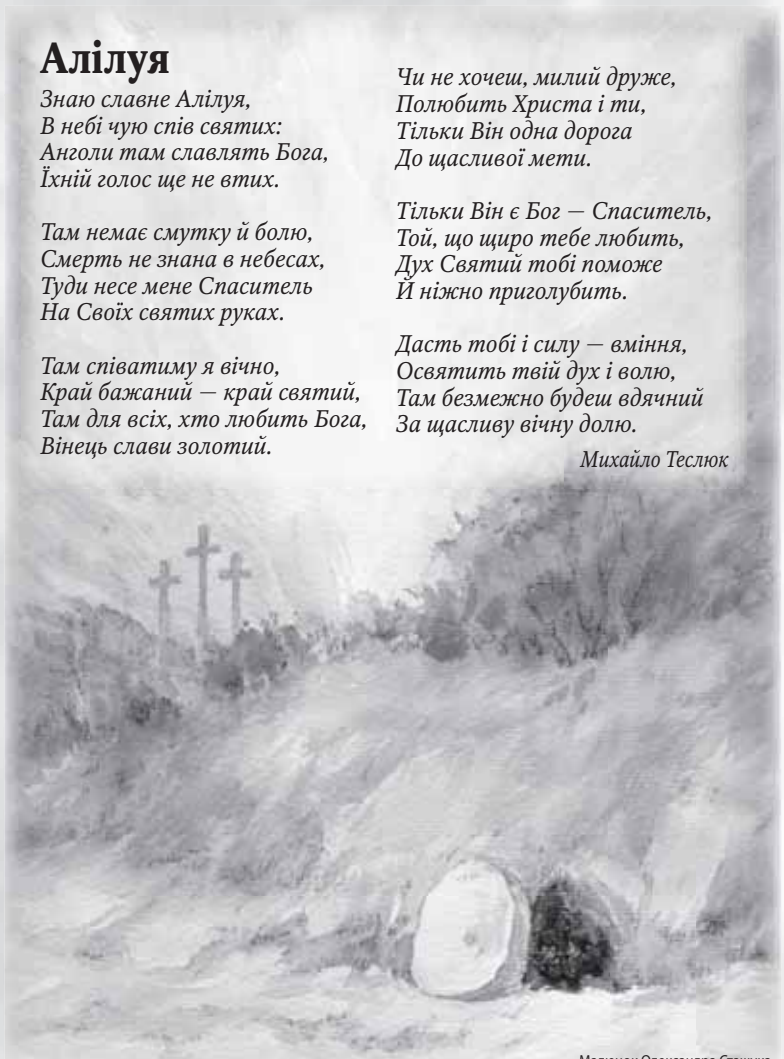
Там співатиму я вічно,
Край бажаний — край святий,
Там для всіх, хто любить Бога,
Вінець слави золотий.

Чи не хочеш, милий друже,
Полюбить Христа і ти,
Тільки Він одна дорога
До щасливої мети.

Тільки Він є Бог — Спаситель,
Той, що щиро тебе любить,
Дух Святий тобі допоможе
Й ніжно приголубить.

Дасть тобі і силу — вміння,
Освятить твій дух і волю,
Там безмежно будеш вдячний
За щасливу вічну долю.

Михайло Теслюк

Малюнок Олександра Сташука

Одного сонячного літнього дня Денис повертався з занять у недільній школі. “Який чудовий день, — розмірковував він, — ще вчора йшов дощ, а сьогодні світить сонечко. Слава Богові за хорошу погоду!” Раптом, проходячи повз подвір’я, Денис побачив, що якийсь хлопчик сильно штовхає маленьку дівчинку. Зацікавившись тим, що відбувається, Денис спостерігав до того часу, поки дівчинка не заплакала і не втекла до себе додому. “Який поганий хлопчик, — думав Денис, продовжуючи шлях додому. — Ось якби він відвідував недільну школу, як я, то, напевно, знав би, що кривдити малих та слабких дуже недобре!” Та ще не встигши завершити свої роздуми, Денис побачив, як ба-

ціпком у руці намагається перейти дорогу. Певне, в неї був досить слабкий зір, оскільки вона не бачила, що у кількох метрах від неї знаходиться пішохідний перехід. Тільки-но бабуся ступила на дорогу, як автомобілі,

що мчали на повній швидкості, починали нервово гудіти, попереджаючи своїми сигналами про небезпеку, а одна машина, проїхавши зовсім поруч від тротуару, змочила бабуся бризками з калюжі, що залишилася від вчорашнього дощу. “Який невихований цей водій, — знову подумав Денис, — певне, він не відвідував недільну школу, інакше він знав би, що старших треба поважати!” Зробивши

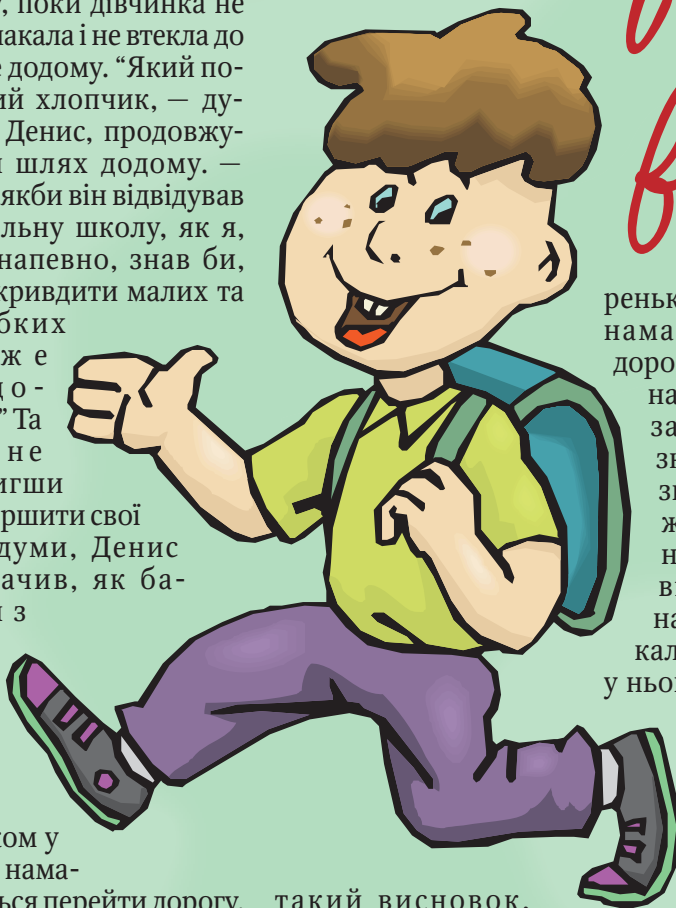
сновками з мамою, але вона чомусь нічого на це не відповіла і, зібравши зі столу посуд, пішла на кухню. Вночі Денису снився поганий сон, злий хлопчисько штовхав і штовхав слабку дівчинку, ста-

ючи, Денис сказав:

— Здається, я все зрозумів, мамо, я повинен був не засуджувати тих злих людей, а допомогти тим, хто потребував допомоги!

— Але ж ти не міг кинутися з кулаками на

Денис і хуліганська дівчинка

ренська жінка постійно намагалася перейти дорогу, але “невихована” машина щоразу забризкувала її. І знову поштовхи, і знову бризки. Від жаху Денис кинувся бігти, але відразу натрапив на величезне дзеркало. Подивившись у нього, Денис зі страхом відсахнувся: у дзеркалі відбивалося його обличчя, але в оці стирчала величезна колода. Прокинувшись і різко сівши у ліжку, Денис побачив тривожно схилену до нього маму.

— Що сталося, синку?! — запитала вона.

Ніжно обійнявши маму за шию, схлипу-

хулігана, — заперечила мама.

— Так, але я міг втішити скривджену дівчинку!

— Але ти не міг зупинити машину, що мчала дорогою!

— Так, але міг показати тій бабусі, де знаходиться пішохідний перехід, і навіть допомогти їй перейти дорогу!

— Ти правий, — усміхнувшись, — сказала мама, — і тепер я точно знаю, що ти не дарма ходиш в недільну школу. Нині ж лягай і спи. Більше не наснитися нічого поганого.

А ви, дітки, не дарма ходите в недільну школу?

Олександр Юфік, переклад з російської: Оля Волчкова

Пташеня

Вона жалібно пицала, пріпотіла безпоміжно крильцями, однак усі її зусилля були марними. Маленька пташечка зовсім не могла собі зарадити. Ще не минув південь, як вона вилупилася з яйця. На неї ще можна було казати не “вона”, а “воно”. Так, воно — жовтоподзобе пташеня. І ось це юне створіння вже захопило вилетіти з гнізда вгору, вслід за батьками. І вилетіло, правда, не вгору, а вниз. Ного зустріли не пухнасті, білі хмаринки, а тверда, горна земля. Падіння було стрімким і приголомшливим. Та ось воно оговталось від удару і здивовано побатило, що знаходиться не там, де уявляло, що все те, що згори здавалося маленьким, непримітним, тепер стало не просто великим, а велетним. Це лякало. Потрібно було звідси вибиратися, проте, виявилось, що воно не може не тільки підлетіти бодай метр над землею, а навіть по-справжньому відірватися від неї. Без допомоги не обійтися. Та де її взяти? Пташеня з переляку стало голосно пицати. Ного погули. Першими, хто прилетів на допомогу, були батьки. Вони погали активно кружляти над ним і навіть сідали на землю біля нього. Та щось зробити практично не могли. Позліталися і сусіди, і знайомі. Всі кригали, пицали, кружляли над головою, але тим вереском лише розбудили дрімаючого на сонці горного kota. Він підвівся, потягується, а потім повільно став наближатися до місця приземлення пташеняти. Птахи, намагаючись захистити жертву польотів, стали відважно нападати на горного розбійника, та кіп не звертав на них уваги. Пташеняти здалося, що тепер для нього настав смертний час.

“Людина! Людина!” — раптом заувірінгали всі і кинулись врозтіг.

До дерева підходив молодий голівік. Він здаля помітив якийсь пожвавлення у траві й kota, який до когось підкрадався. Голівік, наполохавши kota, підійшов ближче. Він помітив маленьке, безпоміжне пташеня, котре жалібно підстрибувало, намагаючись кудись втекти, проте плуталося у високій траві й увесь час падало. Ного рухи ставали все повільнішими і повільнішими. Мож, коли незнайомець підійшов, пташеня, зовсім знесилвшись, вже й не ворухилося, а з розпатем текало на те, що станеться. Голівік, нахилившись, узяв пташеня, в якого серце на ту мить завмерло від страху. Втім, нічого не сталося. Голівік, роздивившись навколо, помітив невисоко на гілці гніздечко. Обережно тримаючи в руці пташенятко, він поліз на дерево. Ці хвилини для пташеняти були найстрашніші, здавалося, що тепер вони обое упадуть із дерева. У нього шалено билося серце, та знову нічого страшного не сталося. Голівік обережно поклав його в гніздо.

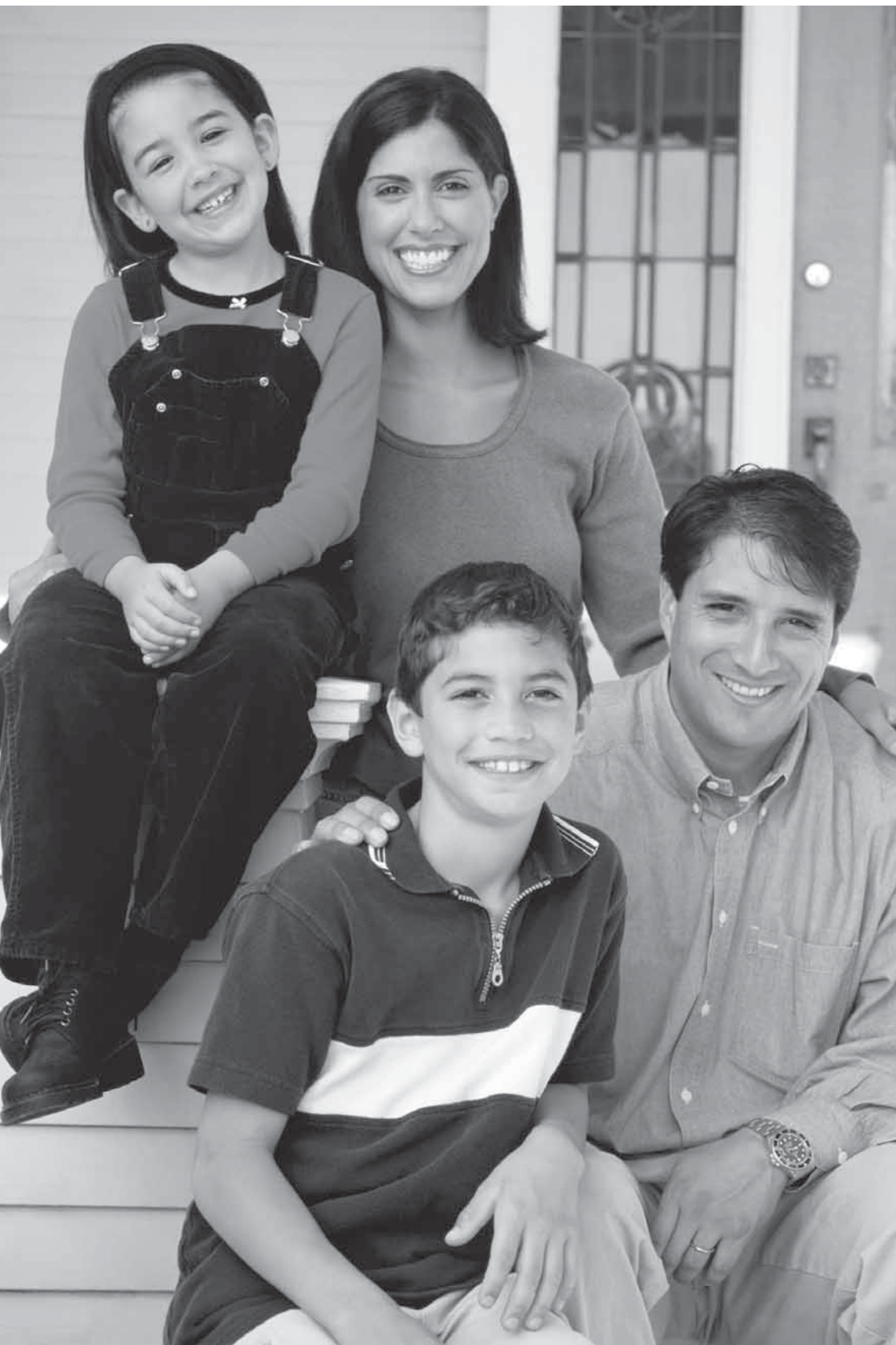
“Рідний дім, мій дім. Який він гудовий”, — думало пташеня.

“Все так, як у моєму житті”, — подумав голівік. — “Колись я, можна сказати, випав із рідного гнізда, як те пташеня — пішов із батьківського дому. Думав, що політаю, але також упав донизу. Такий прекрасний з батьківського гнізда світ насправді виявився дуже жорстоким і підступним. Я падав все нижче і нижче. Поді я став кликати на допомогу. За мене взялися батьки, їх знайомі і незнайомі люди, та все було марно. Всі вони не могли врятувати мене. Поді на допомогу прийшов Той, Ного я раніше не знав та й не хотів знати. То Він мене поді підняв, дав мені дім, подарував нове життя. Він врятував мене! Ного називають Господом Ісусом Христом. І тепер я теж називаю Ного своїм Спасителем”.

Церква ЄХБм. Тернопіль, 15.05.04.

Християнська сім'я

Сам Бог встановив Свій порядок у структурі сім'ї, і він викладений нам у 1 Кор. 11:3: "...всякому чоловікові голова — Христос, а жінці голова — чоловік, голова ж Христові — Бог". Про дітей читаємо в Кол. 3:20: "Діти, — будьте слухняні в усьому батькам, бо це Господеві приємне!".

Структура сім'ї створена Богом на принципі тайнства: кожен член сім'ї живе під авторитетом призначеного Богом голови. Христос — голова чоловікові й Пан сім'ї. Чоловік — голова дружини та головний авторитет над дітьми. Дружина — помічниця його й другий авторитет над дітьми. Діти підпорядковані обом батькам.

Чоловік підвладний Христу й відповідає перед Ним за керівництво сім'єю і турботу про неї. Дружина підвладна чоловіку та відповідає перед ним за те, як господарює і піклується про дітей. Діти підвладні обом батькам, але головна влада залишається одна, тому що мати підвладна батьку й діє під його керівництвом і за його порадою, говорячи від його імені. Цей порядок має колосальне значення у відносинах матері з дітьми, про що йтиметься далі.

Отже, Бог створив сім'ю за певним порядком розподілу влади й відповідальності, і цей порядок дуже важливо прийняти від початку, не зважаючи на те, що він нехтується у світі, який нас оточує, і мало ким практикується в наші дні.

Бог створив цей порядок, оскільки він необхідний для добробуту родини та її повного щастя. Будь-яке відхилення від того, що встановлено Самим Богом, призводить до спотворення, від якого немає порятунку, крім повернення до початкового порядку. Зразок правильної побудови сім'ї сформульовано на початку Біблії, у книзі Буття 2:24: "Покине тому чоловік свого батька та матір свою, і приліпиться до жінки своєї, — і стануть вони одним тілом". Це "приліплення" пари один до одного стосується усіх сторін їхнього подружнього життя. Немає такої проблеми у житті подружжя, якої неможливо було б розв'язати за правильного розуміння суті приліплення один до одного та становлення одним тілом.

Бог створив нас чоловіками й жінками, і це частина Його основного творива, це частина сутності самовияву Бога. Створивши людину за образом Своїм, Бог не просто створив її схожою на Себе в аспектах вічності, інтелекту і духовності, але щоб явити через нас таємницю Христа і Церкви. Духовна єдність сім'ї — чоловіка, дружини та дітей — подібна духовній повній єдності Трійці — безліч в одному — з різними ролями та їх проявами. Вже на самому початку Бог сказав, що чогось людині бракує для повного самовияву і ототожнення зі своїм Творцем. У книзі Буття 2:18 читаємо: "Не добре, щоб бути чоловіку самотнім. Створю йому поміч, подібну до нього". Бог створив жінку, і створена Ним подібна Йому істота стала повною. З'єднуючись у шлюб, чоловік і жінка виявляють Божий ідеал повноти, що стає завершеним тоді, коли двоє стають сім'єю.

Основний намір Бога і Його головне правило у тому, щоб молода людина знаходила собі пару. Про це свідчить навіть статистика: щорічно у світ народжується приблизно однакове число чоловіків і жінок. А після війн, коли кількість чоловіків непропорційно знижується, відбувається щось дивовижне: в новому поколінні завжди буде більше хлопчиків! Так було у Європі після Першої та Другої світових війн, коли одним поколінням був відновлений баланс.

Статеве життя подружжя теж створене Богом для прояву у шлюбному союзі і відтворення роду. Ця чудесна таємниця є невід'ємним і дуже необхідним елементом у сімейних стосунках чоловіка й дружини. Подібно свічці в моторі, воно мале, але істотне, і рухає всім механізмом шлюбного союзу. Ми назвали статеве життя подружжя "таємницею", оскільки ніяке раціональне пояснення неспроможне охопити його могутній проникливий вплив на шлюб, та й на усе життя в цілому. Будучи в основному фізичним актом, воно викликає більше, ніж фізичні відчуття, і хоча його головне призначення — відтворення роду, нерідко не воно є безпосередньою метою

статевого акту, і навіть більше того, — саме цей його наслідок може бути небажаним. Акт цей настільки з'єднує і зливає чоловіка й дружину в єдину, що Біблія називає його становленням "одним тілом", але все ж, ніщо інше не підкреслює так індивідуальності особи і самоусвідомлення на елементарному рівні, як цей таємничий унікальний акт.

У статевому питанні віруючі припускаються двох основних помилок. Одні вважають статевий акт

необхідним злом. Ця ідея випливає з древньогрецького уявлення, що плоть переважно порочна, і тому щоб бути воістину духовним, потрібно, наскільки можливо, приборкувати й придушувати свої плотські потреби та бажання. Ця ідея не чужа вченню Нового Завіту. Апостол Павло каже: "Коли ж не втримаються, — нехай одружуються, бо краще

женитися, ніж розпалятися" (1 Кор. 7:9). Зло насправді безпосередньо зв'язане з плоттю, але це не повинно кидати тінь на освячені Богом інтимні стосунки чоловіка й дружини. Сам апостол Павло в іншому місці, в Еф. 5:31,32, говорить про святість шлюбу, становлення одним тілом, про те, що "ця таємниця велика", оскільки символізує відносини Христа і Церкви. Апостол Павло не проти шлюбного союзу, але, знаючи, що він потребує повного посвячення, як і служіння Христу, радив тим, хто може, не одружуватися, щоб уникнути роздвоєння у сфері лояльності.

Хоча далеко не всі в наші дні вважають статевий акт необхідним злом, якого слід соромитися. Є віруючі, які впадають в іншу крайність та створюють із нього мало що не духовний акт, звеличуючи його до небес. Біблія не впадає у такі крайнощі і не філософує на цю тему. Шлюбний союз подружжя вона називає прообразом Христа і Церкви, що ж до самого акту, то вона підходить до нього дуже практично, вважаючи його фізичним, але викликаним сильним емоційним імпульсом. В 1 Кор. 7:3-5 апостол каже про шлюбні стосунки: "Нехай віддає чоловік своїй дружині потрібну любов, так само й чоловікові дружина. Дружина не володіє над тілом своїм, але чоловік, так само й чоловік не володіє над тілом своїм, але

дружина. Не ухиляйтеся одне від одного, хіба що дотримуючись за згодою, щоб бути в пості та молитві, та й сходьтеся знову до купи, щоб вас сатана не спокушував вашим нестриманням".

На інтимні відносини чоловіка й дружини немає закону, оскільки у своєму ідеалі вони засновані на вза-

ємному коханні, що завжди передбачає добробут коханої людини і враховує фізіологічні розбіжності між чоловіками й жінками, але Божий порядок потрібен і тут, і тільки дотримуючись його, люди зможуть бути цілком щасливі.

Отже, Бог створив сім'ю за певним порядком розподілу влади й відповідальності, і цей порядок дуже важливо прийняти від початку, не зважаючи на те, що він нехтується у світі, який нас оточує, і мало ким практикується в наші дні.

Створивши людину за образом Своїм, Бог не просто створив її схожою на Себе в аспектах вічності, інтелекту і духовності, але щоб явити через нас таємницю Христа і Церкви.

У житті кожної молодої людини, рано чи пізно, постає питання, коли потрібно робити якийсь важливий вибір, від якого може залежати, в певній мірі, наше майбутнє. Залишилися позаду дитячі роки, підлітковий вік, коли більшість рішень, що стосувалися вашого життя, приймали батьки. Ви вступили в доросле життя, якого так довго очікували. Як зробити правильний вибір? Що дійсно буде для мене добрим, або як дізнатися волю Божу стосовно власного життя?

ПРАВИЛЬНИЙ ВИБІР

Коли молода людина ставить це питання, дехто іронічно починає посміхатися: напевно, брат захотів одружитися. Так, одруження теж є важливим для кожного, але це не єдина річ, про яку варто радитися з Богом. Вибір професії або навчання, вибір місця проживання, місця роботи, важлива покупка, наприклад, будинку або автомобіля — ці та інші питання є прикладом того, що ми, будучи дітьми Бога, можемо прохати Його керівництва.

Іноколи, не порадившись із Богом, можна зробити неправильний вибір, і через те навіть зазнати значних фінансових втрат, можливо, і свого здоров'я. Часом буває, що внаслідок якоїсь помилки, неправильного вибору в молодості, можна

розплачуватись все своє життя.

Отож, коли ми стоїмо перед необхідністю важливого вибору, як вчинити так, щоб бути до вподоби Богові? Як взнати для себе волю Божу? В практичному повсякденному житті Господня воля не завжди зрозуміла. З перших сторінок Нового Заповіту ми дізнаємося, що Бог відкрив Свою волю Йосипу і мудрецам через сни, коли справа стосувалася немовляти Ісуса Христа. Пізніше Господь об'явив Свою волю Савлу через яскраве світло, коли той поспішав до Дамаска. Ще були випадки, коли з'являвся ангел Божий або пророк, або через певне видіння Бог вказував Свою волю. Такі речі є можливі й сьогодні, але разом із тим треба розуміти, що це були особливі випадки.

Розглядаючи дане питання, хочу зауважити, що може бути дві крайнощі. Перша — коли віруюча людина не цікавиться взагалі, що Бог хотів би зробити через неї в її житті, та інша, доволі поширена думка, що Господь повинен проявити Свою незворушну волю у кожній події життя Своїх дітей. А також те, що віруючий має знаходити завжди правильне рішення.

Насправді Біблія вказує тільки керуючі принципи для життя, а для решти Бог надає певну свободу вибору для нас. При цьому, в залежності від вашого вибору, будьте готовими нести певну відповідальність. А тепер деякі думки з Святого Письма, які допоможуть вам правильно скерувати своє життя.

- **Перш за все, у Біблії написано, що Бог хоче тільки добра для Своїх дітей.** "І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре" (Рим.8:28). У псалмі Давид говорить: "Хай Господь буде розкіш твоя, — і Він сповнить тобі твого серця бажання!" (Пс.36:4). Тобто, Слово Боже вказує, що Бог хоче, аби Його послідовники отримували радість і певне задоволення від життя. Щоправда, це не виключає те, що існуватиме й певна боротьба і випробовування в житті віруючих. "Майте, брати мої, повну радість, коли впадаєте в усілякі випробовування" (Як.1:2). Отже, Бог не намага-

ється перешкоджати здійсненню хороших бажань у нашому житті. Разом із тим Біблія закликає нас іти вузькою дорогою і через тісні ворота. "І поглянув до-вокола Ісус, та й сказав Своїм учням: "Як тяжко отим, хто має багатство, увійти в Царство Боже!" І учні вжахнулись від слів Його. А Ісус знов у відповідь каже до них: "Мої діти, як тяжко отим, хто надію кладе на багатство, увійти в Царство Боже. Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж багатому в Боже Царство увійти!" А вони здивувалися дуже, казали один до одного: "Хто ж тоді може спаситися?" Ісус же поглянув на них і промовив: "Неможливе це людям, а не Богові. Бо для Бога можливе все!"

- **Господь через Біблію відкрив Свою волю, як ми повинні поводитися в щоденному житті.** Слово Боже закликає нас, щоб ми берегли себе від усіляких тілесних пожадлихостей. "Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадуть у Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижакі — Царства Божого не впадуть вони!" Ми повинні завжди з любов'ю турбуватися про тих, що поряд з нами. "Любов нехай буде нелицемірною; не навидьте зло та туліться до доброго! Любіть один одного братньою любов'ю; випереджайте один одного пошаною" (Рим.12:9-10). Ці та багато інших місць із Біблії вказують на напрямки того життя, до якого нас закликає Бог.
- **Господь розкриває не всі деталі нашого життя, і надає для християнина певну свободу дій, а значить — свободу вибору.** Є два види вибору, з яким ми можемо зіткнутися:

1) *Вибір між добром і злом.* Це стосується нашої щоденної поведінки і морального життя.

2) *Вибір в області добра між двома можливостями, які можуть бути схвалені Богом.*

Оскільки Господь не розкриває всі деталі життя Своїх дітей, віруючим доводиться брати на себе відповідальність за деякі рішення. В такому випадку будь-який вибір, якщо він не суперечить біблійним вказівкам, буде схвалений Богом.

- **Господь дає людині мудрість.** Він надає нам волю для прийняття рішень, у той самий час дає нам і мудрість, щоб прийняти правильне рішення. Нам потрібно тільки молитися за те, щоб отримати її від Бога". А якщо кому з вас не стає мудрості, нехай просить від Бога, що всім дає просто, та не докоряє, — і буде вона йому дана" (Як.1:5). Щоб діяти мудро, необхідно:

— *Молитись і ставити перед Богом дану проблему.*

— *Роздумувати над Словом Божим.* Досить часто Господь використовує щось зі Свого Слова, щоб скерувати наше життя.

— *Перевірити обставини.* Зібрати якомога більше інформації з того питання, яке потрібно вирішити. Ісус Навин знав волю Божу щодо того місця, де мав осісти ізраїльський народ. Однак, він вважав за необхідне і зібрати певну інформацію про те місто, в яке мали увійти ізраїльтяни (Іс.Н. 2:1-24).

— *Розумно запитати поради в людей,* які більш духовно зрілі, а також мають більший життєвий досвід. "Дорога безумця пряма в очі його, а мудрий послухає ради" (Прип.12:15).

— *Взяти до уваги ваші внутрішні відчуття.*

Якщо відчуваєте спокій, дарований Духом Святим, можете йти вперед. "А хто робить за правдою, той до світла йде, щоб діла його виявилися, бо зроблені в Бозі вони" (Ів.3:23).

— *Якщо ви не маєте спокою, або у вас виникають певні сумніви, то не варто робити це.* "А хто має сумнів, коли їсть, буде осуджений, бо не робить із віри, а що не від віри, те гріх" (Рим.14:23).

Ці кроки мудрості не призводять автоматично до відкриття єдиного правильного рішення, але йти цими кроками — означає чинити розумно. Може бути така ситуація, коли варто трохи почекати, щоб Господь дав більш точні вказівки для нас. Прийняття правильного рішення потребує часу, щоб достатньо все осмислити і зважити. Адже небезпечно діяти під впливом особливого настрою або незвичайної ситуації. Хоча Бог і дає людині певну волю, Він залишається Творцем, який утримує всю землю. Він може втрутитися у наше життя, змушуючи виконати те, що буде правильним. Саме через це у всіх своїх рішеннях віруючому необхідно з самого початку змиритися з волею Бога. Це означає, що ми повинні бути готовими відмовитися від наших планів, якщо Господь не підтвердить вибраної нами дороги. Той, хто підкоряється волі Бога, може бути впевнений, що Господь захистить його правильне рішення.

Дізнавшись волю Божу, отримавши відповідь на свою молитву, необхідно виконати те, що Він відкрив для вас. Можливо, відповідь Божа буде для вас абсолютною несподіванкою, або це буде щось таке, чого вам менш всього хотілось би. Тим не менше, не варто уподібнюватися до пророка Йони, який, знаючи достеменно волю Божу, вирішив діяти по-своєму. Гірка пригода, в яку потрапив Йона, має навчити всіх: воля Божа є непорушна. Йти проти Бога — значить ускладнювати своє життя.

Павло Зинич

Графік молитов сестер в церквах Об'єднання на 2007 рік

Січень: За сестер у наших церквах, за їх очищення і освячення, за послух Слову Божому та Його виконання в житті. За високий духовний рівень кожної сестри. За створення молитовних груп серед сестер молодшого та середнього віку.

Лютий: За братів — керівництво в Об'єднанні, за пресвітерів, дияконів та служителів у наших церквах; за хори, оркестри і музичне служіння.

Березень: За молоді — за збереження їх від спокус лукавого, за чистоту сердець та вірність Господу, за тих, хто готується до Хрещення. За тих, хто вступає в шлюб, за чистоту відносин, за довіру та любов. За вибір по волі Божій.

Квітень: За молоді сім'ї, за їх мир, спокій, благополуччя, за збереження вірності один одному, за Божу охорону від розлучень і конфліктних ситуацій, щоб молоді люди були більш уважними та чутливими, навчилися прощати і приймати недоліки один одного.

Травень: За християнські табори, за благополуччя в них, за дітей і працівників, за наставників у таборах; за місіонерське служіння на Україні та в інших місцях земної кулі.

Червень: За дітей в наших сім'ях, щоб Бог зберіг їх для наших церков і для Царства Небесного. За їх збереження від всього горя, біди, нещасних випадків, хвороб і т. п.

Липень: За вагітних жінок, за їх проблеми, за благополучні роди, за молодих мам, за немовлят, за емоційний стан сестри після народження дитини.

Серпень: За наших чоловіків, братів, синів, щоб Бог зберіг їх від усіляких спокус в світі, щоб дав мудрості відображати образ Христа.

Вересень: За навчання дітей в школах, за чистоту їхніх сердець, за збереження від недоброї науки, за те, щоб були прикладом і світлом між дітьми.

Жовтень: За недільні школи, щоб дітки читали Біблію і вивчали вірші, за любов до Слова Божого, за вчителів у недільних і укр. школах, за їх терпіння, силу, і мудрість у праці.

Листопад: За навернення тих, хто ще не пізнав Господа, за збереження від лженауки і різних спокус лукавого, за тримання вірності Господу.

Грудень: За підготовку до зустрічі з Христом, за очищення наших сердець, за пробудження від духу сну, за гарячу любов до Господа і один до одного, за готовність церкви зустрічати Христа.

Озираючись назад, кожна з нас, жінок, бачить як швидко минають наші дні, і разом з ними зезають добрі наміри та плани, обіцянки і мрії. І все те, що хотілося зробити, залишається взагалі непочатим, або недокінченим. Небагатьом вдається повністю дійти до цілі.

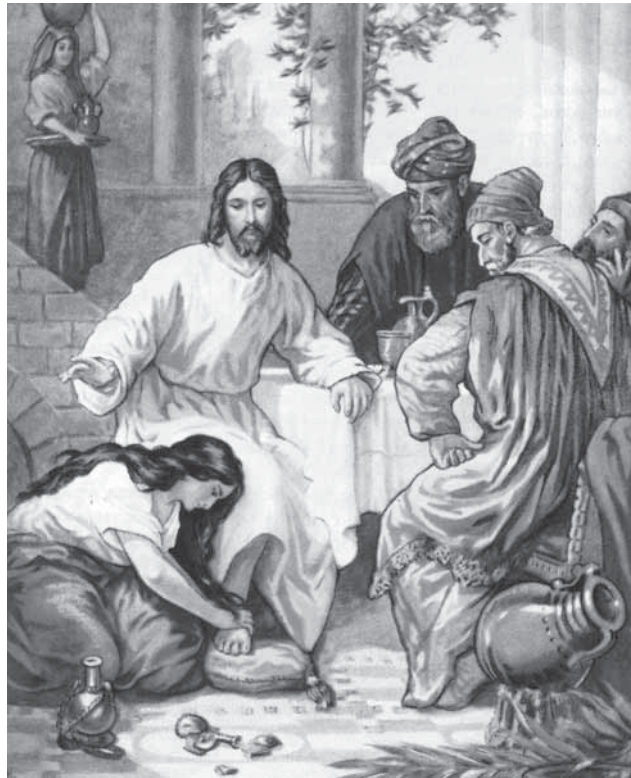
І ось Господь подарував нам життя ще на один рік, намагаючись допомогти нам зробити те, що потрібно. Майже всі сестри, які люблять читати Біблію, мають свої улюблені місця з Святого Письма. Але багато з нас обрали девізом свого життя місце з Марка 14:8: “Вона зробила те, що могла...” - слова Ісуса Христа, промовлені до жінки, котра прийшла у дім Симона-прокаженного, щоб припасти до ніг Його і помазати Його тіло дорогоцінним миром. Присутні, які бачили цю картину, відразу оцінили вартість — більше, як триста динарів. Якщо врахувати, що денна плата робітника в той час була один динарій, то на цю невеличку пляшечку з дорогоцінним миром треба було працювати цілий рік, не витрачаючи більше ні на що свого заробітку.

Дивовижно, адже те, що зробила ця жінка, нам сьогодні не під силу. Хто може похвалитися такою щедрістю чи жертівністю? Хто сьогодні здатний пропрацювати цілий рік і віддати весь заробіток для Христа? Хто сьогодні такий щедрий для інших ради Христа?

Хотілося б помилитися, але думаю, що ніхто. Ми шкодуємо все, сьогодні мова йде навіть не про гроші, ми шкодуємо часу, сили, жаліємо себе, ховаючи свої таланти, закопуємо їх, аби лише бути вільними для себе. А Христос чекає, щоб ми дали Йому можливість сказати саме про кожную з нас: “Вона зробила те, що змогла”.

На кожне із слів цього речення можна поставити наголос:

ВОНА: жінка з ім'ям Марія — богослови говорять,

“Вона зробила те, що могла”

Марка 14:8

що саме з неї Христос вигнав нечистих духів, і саме вона, отримавши так багато від Христа, хоче віддячити Йому, помазавши тіло Його перед похованням. Вона не залишається невдячною за милість, проявлену до неї, вона робить, що може.

ЗРОБИЛА: вона не просто планувала чи мріяла, не просто обіцяла, що зробить, а доклала сил, уміння, старання, віддала свій час і зробила; зробила і не пошкодувала.

ЩО ЗМОГЛА: більше б і не змогла, і Христос це бачив, Він оцінив її працю, сказавши, що всюди, де буде проповідуватись Євангеліє, в цілому світі, буде згадуватись про те, що зробила вона.

Намастивши тіло Ісуса

дорогоцінним народним миром, Марія була безмежно щасливою послужити своєму Учителю. Керована Духом Божим, вона готувала Його до звершення великої місії спасіння нашого, і чудовий аромат від зробленої нею праці сьогодні розноситься по всьому світі.

Ця жінка була поряд з Христом, чула Його голос, слухала слова Його мудрості, які западали в її душу, впливалися в серце бурхливим потоком любові, зігріваючи її теплом Його доброти. Ніколи в житті вона не переживала чогось подібного.

І вся тяжка праця, яку вона зробила для Нього, сьогодні принесла їй величезну радість — Сам Христос так високо оцінив її. Від радості

сльози котилися з очей, очищаючи її душу, наповнюючи її миром і спокоєм.

Так часто сестри шукають себе в церковній праці і не завжди можуть знайти там місце для себе. Шукайте його на колінах перед Господом, і Він відкриє вам вашу необхідність у праці для Христа. Він покаже, що можете зробити особисто ви. Не втрачайте часу, бо він ніколи не повернеться. Молодим, середнім і старшим віком варто задуматися.

Є сестри дуже активні та діяльні — у них завжди багато справ, вони ніколи не мають вільного часу — запропонуйте їм свою допомогу.

Ще раз хочеться нагадати, в який час ми живемо: час, котрий Біблія називає ОСТАННІМ. Наші дні на землі пораховані, і лише Господь знає, коли вони закінчатимуться, і тому бажаю вам, знайшовши себе для праці Господньої, потрудитися, щоб зробити все, що залежить від вас.

У багатьох церквах є молитовні жіночі групи, якщо їх немає у вас, то створіть їх, і разом з іншими сестрами станьте в проломі за наших дітей — малих і великих, за молоді сім'ї, за наших чоловіків, за молодь і служителів наших церков. Ваші спільні гарячі й щирі молитви стануть полем битви з дияволом, який сьогодні в жажливій злобі, і будь-яким шляхом забирає наших ближніх.

Любі сестри, нехай не втомлюються ваші коліна і не опускаються ваші руки в молитві за всі потреби народу Господнього!

Кожна хвилина, яку ви віддасте для праці, повернеться до вас благословенням, кожна сльоза, пролита в молитві, принесе вам радість звершеної праці, і кожна праця оціниться Ісусом.

Отож, до праці, любі сестри, і нехай Господь благословить вас!

Віра Левчук, відповідальна за жіноче служіння Об'єднання

Це так прекрасно, що свято Матері відзначається саме весною. Мати дарує життя дитині. Як весняні промені світла зіграють перші квіточки, так мамині лагідні руки і її сонячне обличчя першими з'являються перед очима новонародженої дитини. Жінка дає початок нового життя, продовжуючи родовід. Тому мати повинна бути "чистим джерельцем": вести здоровий спосіб життя, готуватись до великого служіння, яке доручив Сам Бог — материнство. Кожна мати-християнка, читаючи Слово Боже, знає як виховувати своє дитя, коли воно ще знаходиться в утробі. Адже мати перша знає, коли заб'ється серденько дитини. Тільки мама знає як допомогти дитятку прийти і адаптуватися в цьому жорсткому світі. І хто краще за маму допоможе зробити перші кроки?! Мати-християнка навчить бачити, цінити та оберігати прекрасне навколо себе. Але найбільше і найцінніше є те, що з маминих вуст дитя почує про велику спасаючу любов Господню. Слова маминої молитви будуть супроводжувати дитину впродовж всього життя. Дорогі мамі, чи це не найбільша відповідальність наша перед Богом і прийдешнім поколінням? Чому в житті зустрічається так багато зажурених, стурбованих, безнадійних мам? Економічне становище в країні, нестабільний світ, війни навкруги, природні катаклізми, епідемії, невпевненість у завтрашньому дні лягають великим тягарем на серце матері. Хочеться звернутися і сказати: "Жінки дорогі, матері милі, зупиніться на хвилинку та підніміть очі свої до неба. Господь — наш порятунку!" Коли ми будемо визнавати Його, як Господа та Спасителя, Він буде завжди з нами, як з багатьма іншими матерями. Чи ж не Він оберігав життя єгиптянки Агари, невірниці Авраамової, коли вона заблукала в пустелі Беер-Шева? Скінчилася вода в бурдюці, і це означало — смерть. Смерть дитини і смерть матері. Так думала Агар. А Господь? О, якби ми не забували про Нього і Його вірність! *"І відкрив Бог очі її, і вона побачила кришницю води. І пішла вона, і наповнила бурдюка водою, та й напоїла хлопця"* (Буття 21:19).

Читаючи сторінки книги Вихід, ми зустрічаємо маму, яка вміла молитися до Бога, чути відповідь Його і, нічого не змінюючи, втілювати Божий план в життя. І став над Єгиптом новий цар, що не знав Йосипа. Звернув цар увагу на те, що народ Ізраїлевих синів численніший і сильніший за них. І наказав фараон усьому народові своєму, говорячи: "Кожного народженого єврейського сина — кидайте його до Річки" (Вихід 2:3). Це все, що наказав їй Бог зробити. Оце так довіра! Ні слова, щоб Господь вчинив чудо, ні слова заперечення, що донька замала для таких важливих справ. Бог винагородив віру матері — дитя врятоване і знову повернене матері. Йохаведа мала покірний дух. Навіть ім'я сина, Мойсей, дала дочка Фараона. За час годування груддю, Йохаведа зуміла вселити в серце сина велику віру, віру в Живого Бога. *"Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирився на Божу нагороду"* (Євр. 11:24, 26).

День Матері

В Євангелії від Матвія в 15 розділі зустрічаємо ще одну матір-героїню віри. Ісус зі Своїми учнями прийшов у землі тирські і сидонські. І ось одна жінка, яка жила в околицях хананейських, почула, що Ісус прийшов в

її асфальтом та смолою, і поклала до неї дитину, та й поклати в очереті на березі Річки" (Вихід 2:3). Це все, що наказав їй Бог зробити. Оце так довіра! Ні слова, щоб Господь вчинив чудо, ні слова заперечення, що донька замала для таких важливих справ. Бог винагородив віру матері — дитя врятоване і знову повернене матері. Йохаведа мала покірний дух. Навіть ім'я сина, Мойсей, дала дочка Фараона. За час годування груддю, Йохаведа зуміла вселити в серце сина велику віру, віру в Живого Бога. *"Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирився на Божу нагороду"* (Євр. 11:24, 26).

Ісус зі Своїми учнями прийшов у землі тирські і сидонські. І ось одна жінка, яка жила в околицях хананейських, почула, що Ісус прийшов в

їхні землі. Вона мала велике переживання: демон тяжко мучив її доньку. Десь, хтось, колись розповів жінці про Ісуса не просто як про чудотворця, а як про того, хто має силу і демонам наказувати. Той, хто говорив хананеянки, знав, що Ісус відрізняється від усіх інших людей, в кожному Його погляді можна побачити лише любов і милосердя, від слів Ісуса віє дивним миром, а на Його обличчі — глибокий спокій. Свідчення було настільки переконливим, що бідна мати сповнилась великої віри в Ісуса. Хананеянка на пропустила свій шанс: їй навіть не потрібно йти до Єрусалиму, Він — тут. Мати з великим голосінням припала до Господа: *"Допоможи мені!..."* Навіть відповідь Ісуса: *"Я посланий тільки до овець загинулих дому Ізраїлевого"* (Мт. 15:24) не відштовхнула жінку. Вона не гнівається, не ображається, не просить великого, а лише смиренно просить допомогти їй в цих життєвих обставинах. І віра хананеянки винагороджується. Всі учні почули з вуст Вчителя: *"О жінко, твоя віра велика, — нехай буде тобі, як ти хочеш"* (Мт. 15:28). І тієї ж години дочка її видужала.

Дорогі жінки, дорогі мамі, нам потрібен Господь! Нам потрібна велика віра в те, що обітниці Божі належать нам і дітям нашим (Дії 2:39). Нам потрібно перебувати в Слові Божому, щоб не робити невірних кроків у житті. Ми маємо бути покірливими і приймати життєві ситуації з довірою, з вірою в те, що Бог тримає все під Своїм контролем. Випробувана віра — найдорожча.

День матері. Нехай в цей день кожна жінка-мати згадає, що ми маємо благословення від Бога через наших дітей (Пс. 128) і хоч часто наші діти приносять у наше життя не тільки радість, а й переживання, та все ж таки ми, як християнки, не маємо причин впадати в розпач чи відчувати себе розгубленими. Діти мають бачити в нашому житті сильну, діючу та спасаючу віру. Нехай наше побожне життя і наші постійні молитви підготують добрий ґрунт, щоб посіяне нами, святе і цінне, зросло і принесло плід (Пр. 22:6).

Дорогі жінки, Бог дарує нам спокій в Сині Своєму, а Слово Боже наголошує: *"...людині спокою належить майбутнє"* (Пс. 37:37).

Надіслала Надія Комендант

Ше з вечора, в суботу, всі діти, затамувавши подих, чекали ранку, коли вони всі поїдуть до тата, якого забрали в армію. Жили вони на невеличкому хуторці серед чаруючої польської природи. Колись ці землі належали Польщі, а оскільки Микола був один син у батьків, то його до війська не брали, бо він вважався годувальником у сім'ї без батька. А тепер тут керувала радянська влада, і на нестатки в сім'ях ніхто не звертав уваги, всі, хто не служив у польській армії, мусили відслужити в радянській. Час був важкий... Микола уже мав тоді дружину та п'ятеро діток.

Ганна прокинулась, коли надворі було ще темно, день тільки-тільки починав жевріти. Вона відчувала якийсь тягар на душі, до неї доносилося якесь незрозуміле гуркотіння. Вийшовши надвір, побачила, як в небі зі стогоном та страшним ревінням летіли воєнні літаки. Все навкруги затамувало подих, ніби відчуваючи якусь біду. Жінка підняла очі догори і побачила німецькі написи та хрести на цих літаках, які летіли рядами по дев'ять. У серці кольнуло, і важкий клубок підкотився до горла. Ганна не могла зібратись з думками, щось неймовірне творилося в її голові. Десь далеко було чути, як рвались снаряди. Жах та відчай охопив молоду жінку, яка стояла на подвір'ї, ніби остовпіла, і не знала, куди їй податись чи що робити у цей скрутний час. П'ятеро малих дітей спали на підлозі і сопіли своїми носиками, немов би відбиваючи якусь сумну мелодію. Старший Мілі було дванадцять, а наймолодшому Олексію минуло лише два.

— Війна! — видавила з себе Ганна і схилилася на лаву, витираючи сльози, які котилися з очей, наче град. Діти, зачувши щось

недобре, всі, як по команді, стояли біля неї і дивились зляканими оченятами на матір. Вони не знали та й не розуміли, чому вона плаче. Мама ще з вечора пообіцяла їм, що вони поїдуть до тата на відвідини. Хотілося скоріше посидіти на колінах доброго, м'якого чоловіка, який з любов'ю буде гладити їх по голівці та, сміючись, казати: "Ох, які ви у мене хороші діти, я так скучив за вами! Ще трошки, і я буду дома, купимо коника, щоб обробляти землю. Олексій буде вести коника, а тато за плугом піде, обробимо собі поле і ще тітці Хариті допоможемо, бо вона самотня і немає нікого, щоб хто їй допоміг" ... Діти знали батька, його золоті майстерні руки та добру натуру: він ніколи не міг відмовити комусь зі своїх односельчан у допомозі, не зважаючи на те, що сам важко працював для своєї сім'ї.

Всі діти, мовби дорослі, швидко зібравшись, поспішили в село. Оскільки жили на хуторі, то до села потріб-

но було йти через поле і молоду ліщину, де не раз ходили по гриби — лисички. А тепер ось їде Ганна і нічого не радує її око: ні поле, ні природа, ні сонечко, що підіймалося з-за обр'ю, ні діти, які бігли перед нею, немовби спішили на поміч татові, який тепер у небезпечці. Вона час від часу підносила до очей хустинку і, витираючи сльози, промовляла: "Боже, помилуй нас!" А в небі, з гуркотом та ревом, повільно пропливали літаки, сповіщаючи про неминуче горе...

Підходячи до села, Ганна побачила сумну картину. Всіх чоловіків мобілізували до війська. Жінки поспішно підносили торбинки з харчами та необхідними речами і, плачучи, прощалися зі своїми чоловіками. Хтось, тихо схлипуючи, відходив, похилившись на тин, інші кричали, як за покійними. Стояла неймовірна метушня і зойки навкруги. Дехто тихо молився і хрестився, а дехто проклинав усе на світі: і Бога, і владу... З уст

лунали слова надії: "До зустрічі!" Ганна постояла, поплакала з іншими жінками, зібравши дітей, тихою ходою пішла знову до хутору. Діти, натомившись дорогою, просили їсти. Діти, як діти...

Старша дочка Міля займалася на працю, щоб заробити хліба, — пасла корови в селі. Слідуючи за коровами, дівчинка плакала і витирала кулаком сльози, які неслухняно котилися з очей, немов горох. Вона одна, найбільше з дітей, розуміла складність і горе, яке нагрянуло на їхнє дитинство. Думала про тата. Думала, як найкраще допомогти матері у господарстві, адже вона найстарша в сім'ї і повинна допомагати. У важкі часи діти стають не за віком дорослими. Згадалось їй, як вона ходила весною до лісу ошкірювати колоди на лісопавалі, як старалася зробити більше, щоб хоч щось заробити для сім'ї. На жаль, ніхто їм за це не заплатив, бо розпочалась

Бог з тобою, бий!

війна, і все пропало. Всі ці спогади зворушували дитячу душу, і гіркий клубок підходив до горла, а сльози котились і котились. Та попереду буде літо: потрібно обробляти поле, корчувати ліс, садити картоплю, щоб було на зиму що їсти. У свої дванадцять років все знала дівчинка — що потрібно і якою працею все дістається.

Ще недавно було так весело і радісно. Наставало літо і несло з собою тепло і радість кожній душі після довгої зимової пори. Перецвіли сади, і на деревах висіли маленькі плоди, які ще потребували часу і сонячного тепла, щоб дорости до спілого стану і стати корисними і смачними для дитвори. Ягоди також набиралися соку та пахучості. Але чомусь Міліну голівку зараз весь час непокоїли думки про тата. А як він? Де він? А чи хоча ще живий? Та на жодне з цих питань не було відповіді. Залишалось лише чекати...

Микола, як і завжди, по тривозі через п'ять хвилин стояв у строю з солдатами. Командири пояснили, що будуть серйозні маневри, і їхню дивізію перевозять ближче до річки Буг. Всі машини й зброю потягнули до цілі. На призначеному місці дали команду окопатись. Неподалік від окопів розстріляли німецького командира. “Де його взяли?” — повстало питання. “Чого тут німці?” Ніяк не могли збагнути цього солдати. Але через трохи всі зрозуміли, що почалась війна, і вони на передовій лінії фронту. Неподалік почали рватися снаряди. Микола перебігав з одного місця у те, де уже впав снаряд. Так вчили їх на маневрах, бо снаряд два рази на одне і теж саме міс-

це не попадає. Оскільки у солдат не було ніякої зброї, то дали команду відступати. Цілу ніч ішли через села, ті солдати, котрі жили в тих селах, пішли додому, а ті, що були прикомандировані до кулеметників, не могли іти, бо ці їх не відпускали. Микола був також прикомандирований до одного безбожного кулеметника, котрий лаявся і матюкався, проклинав Бога та все святе.

Так дійшли до села Підгородні, що було біля двох кілометрів від міста Любомль і до десяти від села Полапи, де жила сім'я Миколи. Саме тут німці наздогнали їхню відступаючу дивізію та взяли їх у кільце. Звісна річ, затиснута з усіх кінців, так довго триматися девізія не могла. В оточенні пробули лише тиждень, тому що солдати три дні не мали що їсти і сильно знесилились, командири мусили приймати якісь остаточні рішення. У неділю рано роздали всім сніданок, по два сухарі і два шматочки цукру, після чого була команда йти в атаку. Кожен розумів, що йде на смерть. Микола подумки помолвився. Згадав, як читав колись Біблію в колі своєї сім'ї, як сиділи діти, дружина і з насолодою слухали Слово Боже, та чомусь не вірив, що Бог може допомогти, спасти в найважчу хвилину, та все-таки помолвився, як ввів. Доручив своє життя в руку Його. Помолвився за сім'ю, дітей дружину, бо це було все, що міг зробити Микола для них. Пролунав заклик до бою. З криком “ура” усі кинулись в атаку на ворога.

2 частина

Під час атаки Миколу поранило. Розривна пуля пробила ліве плече. Гострий біль пронизав усе тіло та змусив його присісти. Бойові друзі швидко віддалялися від нього, ніхто не звертав уваги на поранених, тільки голосне “ура!” тихішало з їхнім віддаленням. Відірвавши шмат сорочки, поспробував перев'язати свою ранену руку, він знав, як швидко це робити, їх учили цьому, коли проходили підготовку. Зверху затагнувши паском, щоб не так текла кров, думав, що робити далі. Піднявши очі, побачив перед собою німця з кулеметом у руках, який стояв позаду і щось по-німецьки говорив.

— Цурик! — Микола погано знав німецьку мову, але зрозумів, що німець приказує йти назад.

— Мене там заб'ють, — як умів, сказав Микола, та той наполягав на своєму.

Підкорившись волі німця, він пішов стежиною через жито, в напрямку до села. Між селом і житом пролягала зелена чудова долина, яка красувалася різнобарвними польовими квітами. Дивлячись на цю картину Божого творива, Миколі стало якось легше на душі. Ішов повільно. Думки пропливали в голові, наче потоки невеличких річок: про домівку, про друзів, які залишилися

лежати на полі бою, та про те, куди він іде. Та голод давав про себе знати.

“Зайду до першої хати, яка виднілась за долиною, і попрошу хліба”, — подумав він, бо три дні вже нічого не їв. Тільки вийшов з жита, як зі сторони села почали стріляти. Микола миттю упав у ямку, яку вибив снаряд. Полежавши трохи, помаленьку піднявся і хотів пробиратись ближче до села, але в той самий момент впав снаряд недалеко від того місця, де він знаходився, тоді Микола вирішив лежати далі.

Вже сонечко перейшло за обід. Минуло, можливо, кілька годин, скрізь було тихо. В небі пливли ріденькі хмарки, наздоганяючи одна одну і перетворюючись з однієї фігурки в іншу. Вони нагадували те мирне, чисте і погоже небо, яке було ще недавно. Зовсім небагато часу минуло відтоді, коли з дітьми сидів на своєму подвір'ї і чекав, поки вийде бабка-повитуха і скаже: “Радій Миколо, народився син!”. Радості не було меж, адже четверо доньок уже бігали коло нього, і кожного разу, як дружина мала родити, теплив надію на те, що буде син нарешті, і ось дочекався. Два роки проминуло, як у сні.

Хотілось їсти, і Миколі пригадалось, як не раз Ганна діставала з печі гарний, великий, добре випечений буханець, і він з своїми дітьми сидів на лаві, ласував тим хлібом, відламуючи

по шматочку кожен собі. Підійшовши ближче до села, Микола вжахнувся, побачивши, як біля першої хати господарювали німці. Один з них суворо запитав: “Дезертир?”

Микола похитав головою що ні. Той, глянувши зі злістю та ненавистю на полоненого, приказав двом молодим солдатам, щоб розстріляли його. Взявши Миколу під руки, вони повели за кліну.

Трішки відійшовши, питається один з них: “Юда?” Микола відповів, як зміг, що він не є жид, а українець, і живе в селі Полапи. Вони здивувались, що він з цього села, яке вони щойно проходили. Розгорнувши карту, перевірили, чи він говорить правду. Далі запитали, чи є сім'я, діти. Показав на пальцях, що має п'ятеро дітей і дружину. Німці щось, поговоривши між собою, кажуть:

— Пан, капут!

“Я бачу, що мене чекає капут”, — подумав про себе Микола.

Але ні один з них не наважувався першим привести в дію наказ. З жестів Микола зрозумів, що вони сперечаються, хто з них повинен це зробити. Ось перший молодий, високий німець підняв пістолет і наставив до лоба. Потримавши декілька секунд, він опустив вниз руку. Так само зробив і другий, але не міг вистрілити. Ще по одному разові продемонстрували цю сцену солдати, та вистрілити не змогли. Микола помітив, як дві сльози скотились у одного з очей...

— Іди назад, — наказав вищий, той, що просльозився.

“Боже, невже і німці, які прийшли як загарбники в нашу країну, мають жалі і милосердне серце?” — не міг повірити Микола. “На-

певно, вірять у Бога, і не по своїй волі вони тут”.

Уздівши, що привели полоненого назад, командир, що наказав розстріляти, від злості скаженів. Він кричав і сварився з молодими німцями, які не виконали його наказ. Передавши по рації, що зловили російського солдата, дав наказ відвезти його у штаб. Коли були вже недалеко від штабу, назустріч виїхав на мотоциклі німець. Зупинивши машину, грубим ривком висунув Миколу з машини, щоб застрілити його тут же на дорозі. Полонений почав просити і цілувати руки, але німець не хотів навіть слухати, тільки усе штовхав кулаками і наганом так, що аж текла кров з рота і чола. Підвівши наган до лоба, він силувався вистрілити, та наган дав осічку. В цей саме час зі штабу вибіг молодий русавий німець і, щось крикнувши, приказав вести у штаб полоненого. Перший сів на свого мотоцикла та й поїхав.

Коло невеличкої будови біля штабу стояв танк, з якого вийшов старший по рангу, можливо, це був генерал, бо обвішаний всякими жовтими лампасами. Поглянувши на Миколу, дав наказ вбити. З іншого боку танка виходить уже старший роками німець і поспішно хапає гвинтівку, яка лежала на підводі, штовхаючи під бік Миколу люфою, виганяє на дорогу, за якою видніється глибокий спуск. Побачивши свою останню годину, Микола почав просити помилування. Але на цей раз помилування не прийшло. Змучений фізично і духовно, він сказав: “Бог з тобою, бий”... Ставши так, як той хотів, на краю дороги, щоб як застрілить, то тіло

впало в кювет, враз чує, що якийсь голос голосно і чітко говорить на вухо: “Як буде брати за курок пальцем, втікай!” — цей голос пролунав у вухах, як наказ, який не підлягає жодному обговоренню. Коли палець став на курок, Микола кинувся у бік і став втікати. Пуля пролетіла мимо.

Біг щосили. Всюди тут була висока трава, галузки кущів плуталися під його ногами, але він біг з усієї сили. Здавалося, що кожен кущ, кожна деревина тепер його вороги і їх треба боятися. Він утік від тих кущів, тікав від людей, утік сам від себе, не знаючи, куди він біжить. Чоло було мокре від роси і від поту. Однак він прямував все далі і далі. Де сила взялася так бігти, знає один Бог. Після другого пострілу, обернувшись, побачив німця, що хотів його застрілити, тепер він лежав лицем вниз і вовтузився в болоті, яке Микола перебіг, не пам'ятаючи як. Пробігаючи долину, хотів бігти в ліс, який був попереду, але знов той самий голос проговорив так само швидко і ясно: “Прямо не біжи, бо там рідкий ліс і тебе вб'ють, біжи в ліщину, що збоку біля лісу”. Ноги самі повертали без усяких роздумів і без вагань. Збоку тепер видно було штаб і танк, на якому два німці повернули кулемет у бік втікача. Кулі летіли, як град, аж ліщина сипалась, а Микола все біг і біг, поки його Господь не зупинив. Коли отямився, побачив, що лежить на траві, біля великого дерева. Зі страху навіть не бачив, що попереду було дерево на його шляху, і він з того маху вдарився об нього і

впав. Отямившись та перейшовши ліс, він побачив на галявині двох старців, що пасли худобу. Микола наважився підійти до них і попросити хоч кусочок хліба, бо хотів їсти і був знесилений пережитим. Коли, привітавшись, ці люди побачили Миколу, то впізнали, що то про нього питали німці, які проїжджали з шаблями декілька хвилин назад та зникли за лісом. Один на білому, а другий на червоному конях, вони питали селян, чи не бачили російського солдата, який був босий, без шапки та з перев'язаною рукою, невеликий на зріст. “Це точно вони шукали тебе”, — сказали ці люди. “Втікай швидше назад до лісу, бо німці вертатимуться цією дорогою назад”. Подякувавши, Микола повернув і пішов назад до лісу. Скоро набрів на багно, де і зупинився. На якийсь купці зілля під деревом вирішив відпочити, де він, зморений, і задрімав.

Вечоріло. Навколо нікогісінько, тільки комарі табуном стояли над чолом і раз по раз кусали то в голову, то в чоло. Трохи посидів, але знову голод давав про себе знати. Оглядаючись туди-сюди, щоб запам'ятати, з якого боку прийшов, міркував, як то вранці непомітно вибратись з цього місця та раптом, не повіривши своїм очам, Микола побачив неподалік на іншій купині невеликий буханець хліба. Від радості аж підскочив і подякував Бога, що не лишив його голодного, а таким чудовим чином

подав поживу. Коли взяв до рук хліб, в голову прийшла думка, що він може бути отруйний, бо це хліб не російський, а німецький. І звідки німецький хліб міг взятись серед багна в лісі? Інша думка випередила першу. Ніхто, окрім Бога, не міг покласти цей хліб тут, бо як би хтось ходив, то було б видно, або якісь сліди залишилися, а то ніде не видно вим'ятого місця, кожна травинка тягнеться догори і погойднується від вітру, а де пройшов він, то пом'ята трава, і сліди видно. Погодившись з другою думкою, і подякувавши Богу за Його турботу, Микола апетитно з'їв півбуханця, а згодом, вмоствившись вигідніше, він схилився плечима на стовбур дерева і думав занути після важкого тривожного дня.

Микола лежить і відпочиває, але думки його не мають відпочинку. Вони розлітаються по лісі, і він не може їх спинити. Він лежить тихо, навіть не ворухнеться, але кожний шепіт кущів, кожен тріск падаючої гілки з дерева насторожує його увагу. Минулу ніч він майже не спав, біля у пораненому плечі та голові не дає йому заснути й тепер. Та хоч би трохи відпочити і переспати годину-дві. Він ще не знає, чи за ним не буде погоні, він також не знає, що тут за ліс, не знає, де він, властиво, є, як далеко цей ліс тягнеться. Так лежав і ходив думками по тяжких дорогах свого життя. А ліс шумів і також не спав. Десь щось шаруділо, щось запищало, тріснула десь на дереві суха галузка. Ліс жив своїм постійним нічним життям.

Довгий, насичений, як ні один за життя, день зовсім погас. Через віття дерев видніються зорі. А вони такі, як ніколи раніше, прекрасні, яскраві та величні, чомусь такі близькі та рідні. Він знає, Хто

їх засвітив. Він вірить, що там за цими зорями існує та велика і могутня Сила, яка спасла його від смерті. Він читав у Біблії, як все це створив Бог, як Він послав Свого Сина на землю для викуплення людей, які вірять у це. Але Микола не вірить, що грішники можуть спастись. Пригадалися його два односельчани, які жили на околиці села.

“Ну, ось той Гриць, що жив біля річки, він добра людина, чуйна. Ніколи не п'є, не свариться.

Діти ходять до церкви з ним. Немає такого, як він, в селі. Правда, що з ним Бог. Але цей Пилип, який колись з своєю бандою мало не забив його за те, що старша його донька Міля, їй тоді було лише чотири, проходячи повз його поле, вирвала з грядки три маківки. Дитина, як дитина, думала, що то такі, як у житі ростуть, де вона не раз збирала з дітьми. І цей чоловік, як зарозумілий багатій на селі, бажав відплатити за ці маківки”.

Ішовши з праці одного вечора, Пилип напав з бандою з чотирьох чоловік, вони сильно побили Миколу. Три місяці прийшлося тоді лежати. Ледь вичухався. Але мстити не наважився. Всі люди боялись Пилипа, бо казали, що він бандит. Не одного відправив він на той світ. Односельчани намовляли тоді Миколу відомстити, навіть принесли гвинтівку і радили застрілити нечестивого, але він не захотів стояти за себе. І Ганна все просила:

— Не чіпай його, нехай будуть чисті руки перед Богом. Поправився, то й слава Богу. Віддай ту гвинтівку назад тим, хто приніс, бо хто чинить зло, зло й поже.

— Бог йому суддя! — сказав Микола і викинув це з голови.

А Пилипа вже декілька років немає. Ніхто не знає, де він подівся. По селі чути різні ходили.

“Такий ніколи не може мати прощення”, — думав Микола.

Різні думки пропливали в голові. І ось ще один день, але ніколи не поміняється з іншими. За один день — цілий ланцюжок подій, які ніколи не забудуться. Все переплітається в голові. “Господи, невже я ліпший за інших, які впали в перших метрах, як почалась атака. Був перед дулом нагана в руках німців. Дивилась смерть в очі, а Бог на руках виніс з полону. Невже правда, що Бог боронить тих, хто суд віддає Йому? Невже ще буде зустріч з рідними, дітьми, дружиною?...” Серце починає битися сильніше. Тепер Микола прокручує плівку минулого у своїй голові. Не може збагнути, за які то добрі вчинки Бог його спас. З такими думками, напевно, заснув.

Ранок. Кругом тиша, тільки пташки, порушуючи спокій, заводять, одна перебиваючи іншу, свої невинні мелодії. Під ранок стало прохолодно. Поранене плече трохи пекло. Піднявшись зі своєї постелі, Микола оглянув усе довкола і почав міркувати, як правильно зробити, щоб не потрапити знов до німців. Помолившись Богу, він пішов по стежці у напрямку асфальту. Вийшовши з лісу, побачив, що по дорозі, через міст, по якому мусить пройти, тягнули німецькі обози: танки і інша різна зброя. Пригинаючись між кущами, підійшов ближче, заліз під міст, щоб почекаати тут до вечора, а коли стемніє, тоді непоміченим перейти це небезпечне місце.

Сонце нестерпно пекло. Під мостом не було ніякої тіні. Дуже хотілось пити. Стомлене та поранене тіло томило душу. Різні думки лізли в голову Миколи. Незадоволення та відчай наповнюють його, почав нарікати, а тут ще й нудота та спрага долали.

Не було сили і терпіння сидіти ось так, пораненому, під пекучим сонцем. Переборовши страх та відчай, Микола вирішив: що буде, те буде, підвівся і пішов через міст у напрямку до села. Ніхто не звернув на нього ніякої уваги. По мосту ішли танки і бойові машини, а по другий бік мосту тягнулись людські городи. Зібравши всі сили і дійшовши до тих городів, він впав у борозну, де зміг перепочити і вгамувати те напруження, яке мав. Прохолода і волога, яку відчув, заспокійливо сприяли на нього, і він задрімав.

Прокинувся, коли сонце схилилось над обрій і тінь з дерев падала довгою смутою на землю. Зібравшись з силами, Микола підвівся. Навкруги було тихо. Не здогадався, коли б не знав, що військовий час. Фронт пішов далі. Неподалік безтурботно гоїдалися на вітрі соняшники, а за ними красувалось жито. Його багато було в той час. Люди мали свої лани і сіяли всяке збіжжя для всієї родини. Так ішов, оглядаючись по боках та назад. Адж не нервово збуджений останніми подіями, боявся потрапити в іншу якусь небезпеку. З кожним кроком ставало їти все важче. Ось недалеко вже і хата Наталки, жінчиної тітки, яка жила в селі Куснище, до якої Микола і зайшов.

На другий день, відпочивши від усіх тривог і пригод, Микола був у колі своєї сім'ї. Невимовна радість сяяла на лицях присутніх. На руках тримав свого наймолодшого сина Олексія, а дівчатка кругом тата сиділи хто на чому і уважно слухали про те, як Бог дивно зберіг життя їхнього тата. Ганна все ходила по хаті та вдячно зітхаючи казала: “Слава Тобі, Боже!”

*Історія записана
Ольгою Вільницею
зі слів її дідуся.
м.Сакраменто.*

ПОЛІКАРП

Рим. 167 рік.

При владі все ще знаходиться династія Антонінів. Після смерті Антоніна Пія на римський престол вступає всиновлений ним Марк Анній Вер, під іменем Антоніна Молодшого. Проте черговий імператор, більш відомий як Марк Аврелій. Він зовсім не подібний на своїх попередників: благородний, скромний, з м'яким характером, простий у стосунках. Крім того — кохається в науках. А ще він філософ. Здається, що за його правління імперія і далі перебуватиме в спокої. Якраз за тих кілька мирних десятиліть, що передували його приходу до влади, широкого розповсюдження набуло християнство. Виростали все нові й нові церкви. Люди тягнулися до Світла. Багато хто з можливих християн роздавали свої маєтки бідним і роз'їжджалися по околицях імперії, несучи живу вістку Євангелії Христової до тих, хто ще не чув про Спасителя. Проте, як це не дивно, як не парадоксально, але саме правління Аврелія увінчалось жорстокими гоніннями християн. (Цю незбагненну поведінку імператора історики не можуть пояснити і до сьогоднішнього дня. Як ми можемо здогадатися, вони упустили один важливий факт: князь темряви, в розпорядженні якого знаходився поганський світ, мав дуже великий вплив на народ того часу і його вождів). Роки правління Марка Аврелія вирізнялися великими бідами, які в

основному почалися після повернення східної армії Люція Вера. Разом із армією в Рим прийшла морова язва, що на той час лютувала в Азії. Вона, спустошуючи імперію, швидко розповсюдилася по значній частині її провінцій. За нею від розливу ріки Тібр настала велика повінь. Величезна частина міста опинилася під водою. Були затоплені магазини, склади, а також навколишні поля з хлібами. До хвороби додався голод. Через це кількість жертв неймовірно зросла.

Потрібно було шукати виходу з цього жахливого становища. Потрібні були винуватці. І як це бувало не раз в ті часи — ними зробили християн. “Всі біди, які випали на імперію, прийшли через нову віру. Боги гніваються на нас”, — говорили язичники. На цей раз ініціатором гоніння був простий люд. Йому було найважче. Такий поворот подій влаштовував тодішню римську аристократію, бо в даній ситуації невдоволений народ всю свою ненависть спрямовував не на них, а на християн. Самого ж імператора з його поганською філософією вже давно дратували християни. Він вважав себе вищим за них. Його хвалебна філософія не могла зазирнути в його гріхове серце і очистити його. Ще раніше, до поширення язви та інших бід, Аврелій споглядав за успіхами християн. Слухаючи про віру, яка окрилювала цих людей і творила чудеса, він саркастично усміхався.

“Достатньо вірувати в геній, що знаходиться в нас і шанувати його”, — писав Марк Аврелій. Як бачимо, навіть у цих словах він далекий від християнських поглядів. Імператор вірив тільки в самого себе, і думав, що може стати духовним ідеалом завдяки власним зусиллям.

Смірна. Рука мимоволі зупинилася на півдорозі. Полікарп відсунув убік недописаний аркуш паперу. Прислухався. Там, за вікном кімнати, щось діялося. В монотонний розмірений ритм життя міста додалися ще якісь незвичні звуки. Єпископ серцем відчув тривогу. Щось його бентежило. Він став з-за столу і підійшов до вікна. Відчинив його. Звуки стали чіткішими. Вони наче наближались. Раптом двері в кімнату, закрипівши на петлях, різко відчинилися. Полікарп озирнувся: “Хто це порушує мій спокій? Що за незвані гості?” — подумав він, звикнувши, що до нього без стуку не заходять. Гості, що майже вломилась до його помешкання, були свої. Це були його друзі-християни. Така їх поведінка не була їм притаманною, по їхніх схвилюваних, розгублених обличчях Полікарп зрозумів, що сталось щось незвичайне і... — жахливе. За свій довгий вік Полікарп надивився всякого, та зараз в нього чомусь болісно защеміло серце. Єпископ хотів запитати друзів, що трапилось, що зумовило таку їх поведінку, та гості випередили його:

— Біда! Народ хоче крові, християнської крові! По всіх вулицях збираються натовпи людей. Вони вимагають розправи над християнами. Влада їм потурає або просто “вмиває руки”, — стали навперебій друзі розповідати Полікарпу, час від часу переглядаючись між собою.

Єпископ через їх поведінку зрозумів, що вони чогось недоказують.

— Що ще ви замовчуєте? Кажіть, я все прийму, що Господь пошле.

Друзі, нічого не кажучи, підвели його знову до вікна.

Десь з глибини вулиці все виразніше долітали викрики натовпу: “Теть християн! Віддати їх звірам на поживу!”

До Полікарпа ще раніше дійшли чутки про те, що народ звинувачує у своїх бідах християн. Та це були поодинокі випадки. Тепер це вже був натовп, і якщо судити за вигуками, — досить розлючений. Від нього можна було чекати всього. Проте Полікарп не збирався нікуди втікати, а залишитись у місті.

— Так, це ще не все. Ми просто не знали, як тобі сказати, — тим часом обізвався найхоробріший з братів. — Вони вимагають перш за все розправитись із тобою.

— Ну що ж, на все воля Божя! Коли так угоднo Бoгу, я прийму смерть і наругу за віру Христову! — спокійно відповів єпископ.

— А може, воля Божя в тому, щоб ти ще жив. Ось і

апостол Іван, твій учитель, дожив до глибокої старості й помер своєю смертю. Ти знаєш, як ми тебе любимо і шануємо. Знаєш, як багато ти для нас значиш. Ми тебе заховемо, вивеземо звідси, — стали благодати його друзі. Вони ловили його за руки, заглядали йому в очі, як маленькі діти, які боялись залишитись одні, без старшого.

— Не бійтесь! Ви не одні! Господь з вами! — відказував їм зворушений Полікарп тремтячими губами.

— Ми знаємо! Ми віримо в нашого Господа, але і тебе не хочемо втрачати — свого старшого брата, — далі вмовляли вони його. — Ми тебе вивезимо подальше звідси — в селище. Там тебе ніхто не шукатиме, а коли все стихне, то ти повернешся назад у Смірну. Так буде добре!?

І друзі знову й знову благали його. Вони просили його чимшвидше вирушувати, бо натовп ось-ось може бути тут, і буде вже пізно щось зробити.

Полікарп задумався...

Він знав, що його можуть затримати будь-коли, навіть і під час богослужіння, тож не розслаблявся. Не раз уявляла йому, як він з полум'яною промовою вийде до солдат і засвідчить їм про Ісуса Христа. Ще декілька днів тому Полікарп так би і зробив. Та проходив час, а його чомусь не чіпали. Він чув, що тепер відновилось гоніння на християн. Поширювались чутки про арешти і страти. Єпископ розумів, що настала лиха година, що в цій ситуації язичникам потрібна була жертва, можливо, й не одна. Вони її знайшли. І ось тепер це лихо стукалося у двері їхньої церкви. “Хто знає, може, стративши мене, вони пошкодують решту християн у Смірні?” — подумав раптом він. Про-

хання друзів розривало його надвоє. “А може, вони мають рацію — потрібно на якийсь час зникнути”, — появилась інша думка. Йому було не дуже дороге власне життя, слава Богу, прожив вже немало. Проте, ще стільки треба зробити... Коли потрібно буде, він прийме смерть за віру Христову, але так, щоб тим іще більше прославити Спасителя.

Тому, хоч він спочатку і вагався, проте згодом погодився на вмовляння друзів і вирішив — заховатись, перечекаати. Полікарп, нашвидкуруч зібравшись, поспішив за друзями у двір. Там на нього очікувала запряжена трійка коней. Вони били копитами землю і нетерпляче гризли вудила, раз по раз посмикуючи екіпаж. Їздовий теж проявляв нетерпіння: весь час оглядався по сторонах і прислухався до криків, що долітали з глибини вулиці. Тож як тільки-но Полікарп вмовстився в екіпажі, коні рвонули з місця, здійнявши клуби пилуки.

“Розтрясуть мене ще по дорозі”, — подумав Полікарп, усміхаючись сам до себе. — “Не буде кого і страчувати”.

Коні мчали навипередки з вітром, обабіч тільки миготіли будинки, торгові лавки, перехожі. На такий швидкості ніхто й не міг розібрати, хто ж то так їде.

Не встиг Полікарп звикнути до такої їзди, як вони вже опинились у селищі, що було неподалік Смірні.

* * *

Був ранок. Селище ще спало. Щойно сонце встало. Та Полікарп підвівся набагато раніше. Підвівся, щоб опуститися на коліна перед лицем Господнім. Ніщо не порушувало тиші. Ніщо не порушувало його розмови з Богом:

“Дякую Тобі, Боже, що дав мені можливість побу-

ти наодинці з Тобою”, — так кожен раз дякував Полікарп Господу за кожну хвилину розмови з Ним.

Тепер, опинившись у тихій сільській оселі, він весь час проводив у молитвах. Вони не припинялись ні вдень, ні вночі. Чудовий сільський краєвид вабив прогулятися по шовковій траві, посидіти в затінку оливкового гаю чи послухати шум хвиль на березі моря. Та Полікарп не мав часу. Він знав, що його і тут знайдуть. Тож ревно молився. Не за себе, як то, може, комусь здавалось. Ні, він молився за церкву Христову, щоб Господь дав їй сили і мужності пережити ці важкі часи.

“Полікарпе, але чому Господь допускає таке? Чому страждають не безбожні погани, а ми — вірні Його слуги? Чому Він нас не захищає? Адже в Об'явленні апостолу Івану говориться, що ми чи не єдина з семи церков Христових, якій Господь нічим не докоряє?” — запитували не раз його друзі. Полікарп відповідав: “Я і сам не раз думав над цим. У таких випадках я завжди повертався до Ісуса Христа. А чому саме Син Божий мав постраждати за нас? І відповідав собі — такий був Божий план. “Так бо Бог полюбив світ, що віддав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне”, — говориться в Слові Божім. Чому за віру Христову постраждали апостоли і тисячі інших вірних християн? І сам собі відповідаю: хіба церква Христова не ставала сильнішою після кожного гоніння? Так, ставала. Напевне, труднощами, стражданнями Господь хоче нас ще більше згуртувати і вберегти від спокус. Щодо нашої церкви в Смірні, то ми отримали високу Божу оцінку, і Господь вірить, що через наші страждання ми

ще більше засвідчимо про Ісуса Христа, ще більше прославимо ім'я істинного Бога”.

І дійсно, незабаром місце перебування Полікарпа стало відомим. У селищі кожна людина на виду, особливо нова. Тож через якийсь час прибув конвой із солдат для його арешту. Якесь дитина вказала на хату, в якій знаходився єпископ (отой білий старий чоловік — “великий злочинець”, як зрозуміла дитина).

Облава нагрянула несподівано, хоча він готувався до неї.

Як і тоді, в Смірні, до Полікарпа в приміщення “влетіли” друзі:

— Полікарпе, вони знайшли тебе і тут! Ми їх трохи випередили, але солдати через хвилину будуть тут. Ось чути тупіт. Це вони. Вони вже під дверима, — сполохано докладали йому брати. — Що робити? — їхні обличчя виражали цілковитий розпач.

— Впустити! — незворушно відповів єпископ.

— Що? Куди впусти-ти? — перепитали друзі, вражено переглядаючись.

— Сюди! Так, так. Запросіть їх сюди, — майже силоміць випровадив він їх, бо вони від здивування не могли й з місця зрушити.

Ті, знижуючи плечима, відчинили двері.

В просвітку дверей появились голови солдат. Друзі мовчки поглянули на Полікарпа.

Як не дивно, він був спокійний. Випрямившись на весь зріст, єпископ чекав на солдат. З сивими, майже білими скронями, з густою сивою бородою, з благородним, одухотвореним обличчям, цей старий чоловік викликав повагу. Він був учнем апостола Івана, крім того, він вже не один рік був єпископом церкви в Смірні. Солдати про це

знали, і тому, наблизившись до нього, не наважились йому грубіянити. Мало того, коли Полікарп попросив їх до свого дому, в якому запропонував їм їжу і питво, в замін на один час молитви, вони охоче погодились.

Солдати їли. Полікарп молився, ревно молився. Єпископ знав, що настав його час віддати своє життя за Христа. Йому було що сказати Богу.

Прислухаючись до молитви старця, солдати зі здивуванням почули, що цей сивий чоловік дякує Богу за ту честь, яка випала йому, щоб померти за Ісуса Христа, за те, що Господь вибрав саме його для того, щоб прославити Своє святе ім'я. Це для них було щось нове. У своєму житті вони надивились усякого: були там і кров, і сльози, але сльози гіркі, не радісні. Тут вони бачили, що Полікарп, молячись, плаче, але не сумує. Його лице світилося радістю. З його уст злітають прохання про благословення церкви в Смірні і навіть про благословення їх — солдат, тих, які поведуть його до в'язниці, можливо, й на страту.

Довго молився старий священник. Та солдати ніяк не наважувались перебити його розмову з Богом. Вони вже не їли. Їм було ніяково.

Полікарп закінчив молитись. Звівся на ноги.

— Я готовий. Ідемо, — звернувся він до солдат.

Ті стояли, потупивши очі. Єпископ поглянув на їхні розгублені обличчя.

— Що трапилось? — запитав він здивовано.

— Справа в тім, що нам дуже прикро, що власне нам прийшлося вас арештовувати. Та самі розумієте — служба. Вибачте нас, ми люди військові і змушені це зробити.

Полікарп, зворушений цими словами, тільки ру-

кою змахнув. Хоч у душі він був радий з такого гречного поводження солдат.

— Ну, що ж робити? Я ваш. Виконуйте свій обов'язок. Везіть мене до правителя, — відповів він їм.

А оскільки після цих слів воїни не рухалися з місця, то Полікарп сам вийшов з приміщення. За ним рушили і розгублені конвоїри.

Селище було неподалік від Смірні, тож дорога не забрала багато часу.

І ось вони в управі.

Правитель вже чекав на Полікарпа. Він готувався до цієї зустрічі. Правитель не відчував якоїсь неприязні до християн. Йому навіть симпатизував єпископ церкви в Смірні. Тому намісник хотів чимось допомогти Полікарпу і став схилати його принести клятву імператору. Це б означало, що єпископ відмовляється від християнства. Полікарп, слухаючи його мову, спокійно стояв і дивився йому прямо в очі.

Правитель, очима змірявши з голови до ніг Полікарпа, замислився. Як не дивно, але благочестивий статечний вигляд арештованого змусив його зніяковіти. Насміхатися, глумитися над такою людиною якось не випадало. Тож трохи повагавшись, правитель прямо сказав єпископові:

— Ти можеш ще жити. Прокляни Христа, і я тебе звільню. Ти зараз зможеш піти з цього місця вільною людиною.

Полікарп далі дивився правителю в очі. Його обличчя залишалося спокійним. Намісник із здивуванням побачив в очах арештованого тверду впевненість у вибраному рішенні. “Яке ж воно буде?” — зацікавлено поглядав він на Полікарпа і з нетерпінням чекав на відповідь.

Проте єпископ не збирався зважувати всі “за” і всі

“проти”. Для себе Полікарп вже давно все вирішив, тому не зволікав із відповіддю:

— Я був Його слугою 86 років, і Він мене ніколи не зраджував. Як я можу знехотувати мого Царя, Того, Хто спас мене?” — промовив урочисто він, і в його очах блиснув радісний вогник. Полікарп був вдячний Богу за те, що Той дав йому можливість засвідчити про Спасителя найвищій особі міста.

Правитель нахмурився. Опустив очі. Він не чекав такої швидкої і категоричної відповіді. Багатий досвід говорив йому, що навіть люди, які доживають останні роки на землі, такі старі, як цей єпископ — хочуть жити. Вони, як можуть, чіпляються за життя. “Та ці християни якісь незбагненні. Навіть під загрозою смерті не зрікаються своєї віри. Ну що ж, тоді хай йде до свого Бога”, — підсумував правитель, відчуваючи десь глибоко всередині себе повагу до цього чоловіка, і навіть заздрість його переконанню. А ще якусь тривогу, якість збентеження. “В якійсь мірі я подібний Пилату, якому Ісуса Христа видали юдеї”, — подумав правитель.

Багаті юдеї в Смірні мали відчутний вплив на всі гілки тодішньої влади, а тут така слушна нагода — в країні біда. Якраз вони і стали одним із головних чинників переслідування саме Полікарпа. “Хоч я тут головний, і від мене залежить доля цього чоловіка, та нічого, крім смерті, після слів єпископа я не можу йому запропонувати”, — роздумував він далі.

Тож коли правитель знову поглянув на Полікарпа, погляд його очей був холодним. Він також прийняв рішення. Тож кивнув охороні, щоб Полікарпа вивели перед народом. На

той час зібрався великий натовп язичників.

Чутка про арешт єпископа християнської церкви в лічені хвилини облетіла місто. Тож на торгову площу став збігатися люд. Охочих подивитись було багато. Вийшовши до людей, правитель підніс руку вверх. Шум і вигуки, які стояли над натовпом, стихли. Він кивнув герольду. Той вийшов наперед.

— Полікарп сам заявив, що він християнин! — оголосив правитель.

Натовп захвилювався. Став розмахувати кулаками і оскаженіло викрикувати прокльони на адресу християн і власне Полікарпа.

— Це батько християн і ворог наших богів. Він багатьох схилив не приносити жертви нашим богам.

Натовп поган зовсім знависів.

— Спалити! Спалити живцем! — залунали спочатку окремі голоси, а згодом весь натовп вже скандував. — Спалити!

Правитель знову підніс догори руку. Натовп на якусь мить затих. Правитель підкликав герольда.

— Оголоси народові рішення: спалити на площі живцем, — промовив він різко і поглянув на єпископа.

Той, стежачи за їхньою розмовою, не відводив свого спокійного погляду від правителя. Правитель відвернувся.

Вердикт було виголошено. Натовп шаленів від захоплення. Серед язичників і деяких євреїв виявились добровольці, щоб допомогти катам. Гуртом стали зносити хмиз. Кати теж енергійно взялися до роботи. Стали готувати й інструмент. За звичай, приготовлених до спалювання на вогні прибивали до стовпа.

31.05.05. м.Тернопіль
(Закінчення у наступному номері)

Христос воскрес!

Христос воскрес! Лунають співи,
Радіють небо і земля.
Весна усюди променіє,
В життя вбираються поля.

Христос воскрес! Не будь байдужий!
Іди до світла, до Христа,
Знайдеш ти в Ньому, любий друже,
Спасіння радості буття.

Христос воскрес! Він прийде знову!
Тож вір Його святим словам.
Його стрігати будь готовий,
Щоб в небо увійшов ти сам.

Віра Теслюк

ЗАХІДНЕ УКРАЇНСЬКЕ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ В США

1. Церква Євангельських Християн-Баптістів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD, Everett, WA, 98204

Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 355-6555, (425) 423-0467

2. Перша Українська Бapтистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S., Federal Way, WA, 98003

Пастор: Костянтин Качмарчик
(253) 945-7719

3. Українська церква Євангельських Християн-Баптістів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave. Vancouver WA 98682

Пастор: Павло Дем'яник
(503) 407 0413

4. Українська церква Євангельських Християн-Баптістів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave., Sacramento, CA, 95842

Пастор: Володимир Вільчиця
(916) 348-1639

5. Євангельсько-Бapтистська Українська церква міста Сакраменто

Адреса: 5948 Pecan Ave. Orangevale CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 332-5646

6. Перша Українська Євангельсько-Бapтистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL, San Mateo, CA, 94402

Відповідальний: Володимир Ковальчук
(510) 247-9604

7. Перша Українська Бapтистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 400, Puente Dr., Santa Barbara, CA, 93111

Пастор: Богдан Прихитко
(805) 685-7917

8. Перша Українська Євангельсько-Бapтистська церква міста Лос-Анджелес

Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los Angeles, CA, 90039

Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

9. Українська Євангельсько-Бapтистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St., Hemet, CA, 92544

Пастор: Володимир Білоус
(858) 613-0162

*Якщо ти будеш успішним — ти надбаєш
заздрісних друзів і вірних ворогів...
**Все одно продовжуй прагнути
більшого!***

*Те, що ти будував важкою працею багато
років, може знищитися в один день...
Все одно будуй!*

*Якщо ти знайдеш спокій і щастя,
тобі будуть заздрити...
**Все одно будь спокійним
і щасливим!***

*Добро, яке ти робиш сьогодні, завтра
можуть забути...
**Все одно продовжуй робити
добро.***

*В остаточному підсумку все це між
тобою і Богом. Це ніколи не було між
тобою та людьми.*

Мати Тереза